

Koosán Ildikó

**FÜZÖLD
ÉS TERRAKOTTA**

versek gondolatok

2014–2019

Koosán Ildikó

FŰZÖLD ÉS TERRAKOTTA

Koosán Ildikó

FÜZÖLD ÉS TERRAKOTTA

versek gondolatok

2014–2019

2019

© Koosán Ildikó, 2020

*„Verseket írni, az nem karrier,
nem is bukás, hát érd be ennyivel,
mert ez is több, mint bárkinek kijut.
Ha jár is érte, akkor sincs siker”*

Vörös I.: A versírás tétje

I.
MAGÁNFILOZÓFIA

MEGKÖZELÍTÉS

Nem a szeretet fénytócsáiból
összefércelt tükörképet akartam,
de élő egészét
a fényvisszaverődés színeinek,

nemcsak nyugalmat, de békét,
nemcsak langyos napsugarat,
de perzselést,
botránkoztatóan lángoló szerelmet,
nyomot, ami beleég
eltöltött éveim csillagjegyébe,
láthatóból a láthatatlant,
fényeim és árnyékaim közti
kikövezett utakat
ahol naponta viszem
vásárra a bőröm,
hogyan megfeleljek magamnak,

külön világot akartam,
amiben a rend és tisztesség
emberi alapértékeket emel piederasztálra,
ahol tudás-harmatcseppektől
duzzad a forrás,

évszakok hordják az elégedettség
gyümölcsét kosarainkba,
s az előre gyártott paneleknél
cizelláltabban képesek
előrevinni a világ ügyét,

de eltévesztettem a kort
ahová születtem,
most szembe jön a felfoghatatlan,
az érthetetlen, a magány
a maga elkülönülési rigolyáival,
az egymásmellettség, az atomosodás,
az úrkorszaki rend, és érzelemhiány;

Nem a szeretet fénytócsáiból
összefércelt tükörképet akartam,
de élő egészét
a fényvisszaverődés színeinek,
méltó körülményeket a megélés
hétköznapijához.

MAGÁNÖSVÉNY KELL

ahol
kizárható a fantáziálás gyakorlata
mikor a semmi semmit sem generál,
csupán kishitű távlatok latolgatása
emésztí fel a napi energiát,

kiürült
szobabelsőt aki berendezni készül
elképzelése szerint a hely és az idő
ismerete nélkül, színt, és fényt kever
a kiszellőztetett térből,

a sarkokba
szorult köd foszlányait is átkutatja,
hogy fellelje ésszerű következtetés
útján élete soron következő célját
új értékrendjének kiteljesedéséhez.

MÉLYLÉLEKTAN

mert az ábránd
egy bennem fészkelő paradicsommadár,
az éjek résein beszökő holdfény villanása,
délszaki kertek, tiltott világok égövét járja
az eszmélés fél-éber percein, ahol nincs határ,

füzérré fűzött szavak,
amit kirakok ott a fényre,
nevelgetem napi szörnyeim féken tartására,
hívnak a lét esélyből emelt álomvilágába
kárpoztulás a begyűjtött sebekért cserébe,

ahol csillagpor-tejútján
az időképzeteknek mélység,
magasság szellemcsatáit megvívni készen
látomások aranyrögeit gyűjthetem merészen,
drágakőhordalékát a felfénylő egeknek.

VERSTÖRTÉNÉSEK

Láttam az ágak mozdulatában pattanni dús rügyeket,
szellőt, ringatni megszületőben a zsenge levélkét,
fű közt a harmat szivárványgyöngyei gurultak széjjel,
s késztetett lelkivilágom, láttassam elfogulatlan
versben is ezt a csodát

hittem, az ember a természet legnemesebbje,
döntéseiben cél a lét szélcsendes fennmaradása,
magánbékevilágok sorfala közt megy bátran előre,
s késztetett lelkivilágom, láttassam elfogulatlan
versben is ezt a csodát

Janus az idő társzekerének gyepelőjét tartja kezében,
kancsali – fanciesali képpel egyszerre tekintget előre hátra,
billeg a mérleg sorsmutatója néha a rossz felé néha a jóra,
s késztetett lelkivilágom, láttassam elfogulatlan
versben is ezt a csodát

élmények formáltak értetté engem is közben,
az évek bár naivan jöttek s bölcsebben múltak,
világmegváltást sose reméltem, hittem a jót is a rosszban,
s késztetett lelki világom láttassam elfogulatlan
versben is ezt a csodát

AJÁNDÉKPERCEK

Az istenek, ha neked ihletet küldenek,
ha újra a kedvencük lettél,
enyhül a lég,
rügyet bont gondolataid öntermő ága,
előbukkannak az illendő szavak,
tűnik a ház ahol élsz, tűnik az éjjel,
a nappal, feltarlózhatatlan kényszer
lopózik köréd,
nem tudni ki súgja, zenére hangolsz,
készen a világot is bejárni akár;

lehetsz pásztori dalnok, varázsló,
pokolra kárhozott lélek,
lehetsz dalaid élve – szülője,
amíg fontosnak tartja pillanatod,
csak hagyd behevülni a lantot,
szavakba szóni a jövőt már ma,
lehetsz a tegnap krónikása,
inog az örökre megdönthetetlenek
tartott, repedeznek boltívei az úrnek,
s míg dúlnak az időkép-harcok,
avult tévhitek vesznek a kor szemetébe,
te rejtsd újkori dallamtelevénybe
ajándékmannáit az égnek.

RÁHATÁS

Kitalálhatnám a történeteket, mint mások is tették előttem, de nem szeretem az illúziók és illuzionisták ábrándvilágát; bevérzett szemfehérjüket mutogatják, aztán egy intéssel fehérré merevítik, s a mi szemünk tükre lesz tőle homályos, kicsordul a könny; s ezzel a történetnek vége.

A ráhatás

egyedi személyes módja, egy érdekes megtörtént eset meséje, az alkotó személyiségén átszűrt igazság valóságképe, a színek, az átélés reménye, amiben lelkületének árnyalatait a szerző meggyőzőn átadni képes; az igen!

Annak a szerzőnek hinni tudok, ha rábízom magam, hiszem, csalódás nélkül úszom meg az érzelmi lángolást, krízist, amit a mese belőlem kiváltott, s a katarzis emlékét megőrzöm, ahogy jól sikerült festményt őrzök szobám falán, ha kedvem frissíti, lelkem vidítja; s lehet-e valami fontosabb ennél?

JÁTÉK

Játszom a szavakkal, szét- s összerakom,
találós kérdés, benne rejtjelek,
olvasnak majd, de meg nem fejtenek
magamra tárom bár az ablakom;

A hang, a hangsúly csupán ráadás,
a gondolatból ahogy épp kinő,
hatni kezd, és már élvezhető
a gúny, groteszk, a színes áltatás;

Fel sem ismerik a sakk-matt helyzetet:
több lépés nincs, csak lelépni lehet,
megfejthetetlen marad a benti táj

bárha ott vibrál a sorok között;
/Elkapkodni a sok kis ördögöt
van aki titkon többször visszajár./

HÍR A SZEKÉRTÁBOROKBÓL

Lassan érthető, miért ez a hanyatt-homlok menekülés a logikus mondatfűzés írott és íratlan szabályaitól, ez a rebellis mozaikmontázs, ez a sok halandzsa, a köznapoktól fényévnyi távolságra keringetett filozofikus eszmefuttatás ragasztgatása köztéri hirdetőoszlopok lepukkadt felületére, lassan érthetővé lesz a „mit és miért”,

mert, hogyan is élhetne meg itt ma rendszer, értelem, jólfésült költői életkép, napfényes hangulat, netán romantika, az együttlét misztikumából kirobbanó érzelemhullám kibeszélése, mikor az „elavultság” kiközösítő bélyegét sütik a kicsit is hagyománykövetőkre, hiszen más a világ, ez illeszkedik a fősodorba; az ellene ágálók „elkorcsosodott őslények, a fejlődés eszmei gátjai, előbb utóbb kimúlnak” hirdetik fennen, míg el nem sodorja őket újabb korszakváltás vihara.

KORSZAKVÁLTÁS

/egy neves költő írását olvasva/

Amúgy a történet követhető,
lecsupaszított szinopszisát
feltétel nélkül, önkénytelen
is megmutatja, de így, ha
hosszú perceken át követem,
új, fordulatos beépülések,
váratlan elágazások ízesítik,
apró előre gyártott gondolat-
panelek kapcsolása színeket
visz az unalomba, s ez nem
tűnik lyukak foltozgatásának,
képzeletkiesésnek, ez csupán
a téma más – más oldalról
való megközelítése, inkább
mintha előre megtervezett
előrelátást imitálna, művészi
eszközök használatát mutatná,
újdonság erejével ható meg-
oldások felé mozdulna el, hisz
követőinek bizonyítani kell,
utat mutatni, mások előtt járni,
s az alkotáskényszer sűrű

dzsungelén át ösvényt mutatni,
hogy igenis, van megújulási
forma, érdeklődést fokozó
ráhatás-lehetőség, ügyesen
csomagolva tán használható,
s a jámbor olvasó úgy veszi be

mint orvos által is javasolt
divatos ajzó szereket, „szükség
szerint” naponta egyszer vagy
kétszer a versbe tördelt próza-
történetet, mely inkább placebo,
a köznapiság felstilizálása,
mint klasszikus értelemben vett
költészet, s micsoda tátongó űr
marad utána, mekkora ki nem
elégített narrációkényszer
vérzik el fél évszázada e művészeti
forma elnagyolt próbálkozásain.

MOST IS MINT MINDIG

most is mint mindig
belőled fakad a forrás
az újszülött
zsenge levélke
csendedből vízi zene
gondolataidból
élhető kinti világok
cseperednek
most is mint mindig
és zajtemetők
szívdobogásod
a fények élve szülője
most is mint mindig
magadban bízol
ha hinni akarsz

METAFORA

úgy kell egy képet felvillantani,
mint éjben pásztázó reflektorok
fényébe ugró szarvas-csapatok
látványa, váratlan, s megtartani

a ráhatás illékony láncfonalát,
ha valóság, hasonlat egymásra lel,
megdöbbsent, elámít, lehangol,
s az érzelem sűrített kivonatát

emeli az élmény homlokterébe;
megkérdőjelezhetetlen kincs a léte,
vele nyit ajtót egy másik világra

a szó, az ész, a színes értelem,
az írásnak, hogy friss fénye legyen;
ez a teremtés köznapi csodája.

SZONETTET HA ÍRSZ

Fontos a kezdés, a kiszámítható,
előre kigondolt színes szavak,
s ha helyére kerül minden árnyalat,
végül az összhatást egy jó csattanó

olvasztja eggyé, amiben kiforr
tizennégy rímesen kimért sor között
egyéniséged szavakba költözött
meztelen valója, s bár mint a bor

gyöngyözik, pezseg, sodor a képzelet
a forma szűkös katlanába zárva;
feszültséged ha most e perc lezárja

és szólsz minként az Úr: „bevégeztetett,”
legyőzted magad, a legfőbb akadályt,
uralkodni tudsz az érzelmek felett.

ALTEREGÓ

ha lenne valami láthatatlan
lény aki az úton veled járna,
idegen nevű, ismeretlen,
amit ha úznél is, hiába,
alakot öltve, akárha magad,
tőled szavakat kölcsönözne,
lehetne más, önálló, szabad,
entitásod nem szólna közbe;
lehetne hely, törekvés, álom
ahová közös út vezetne
sohasem túl a fő szabályon
hallgatni rá és hinni benne,
akárha barát, második éned,
aki vigyáz rád és a szódra,
napjaid neki, ha elmeséled
te is tudsz mindent róla;
Identitásod mása lenne
dublőr, akinek sansza van
komoly tudós, játékos elme...

SZAVAK APOKALIPSZISE

új szavakban él a tett ma,
új tettek frissen szült igéit
dajkálja karjába a holnap,
csecsemőit e torz világnak,
új szavak új tettet inspirálnak;
s az ember mintha rabszolga
volna, vagy dróton rángatott
marionett, tettébe belenő
a szó, szavába belenő a tett,
ahogy felpörög a világ sora
rosszabbra egyre, jóra soha.

Gyűjteni kell az emberi szót
új üvegházat nyitni nekik
– miként a kihaló fafajt,
növényt, állatot dédelgetik
a rezervátumok, - ha többé
nem részei a napi beszédnek,
hervadtak, alig-alig élnek;
mínusz 210 fokon entitásuk
életképes maradna, s majdan
egy emberibb lét síkját kutatva
igényt tarthatnánk reájuk...

SEMMISÉGEIM

A semmi csendje vesz körül,
semmiből szivárgó semmiségek,
semmi biztatás, semmi szó,
semmi öröm, kihűlt remények.

A semmi hív, a semmi vár,
semmi nappalok, üres éjek,
szívem kínálok semmi áron,
szerelmeim semmit sem érnek.

A semmi is mind semmivé lesz,
okulva saját semmiségén,
monoton ritmusú semmi dal,
egy semmiség a semmi végén.

BÍZTATÁS

Kőbe rótt rajzok,
csonttöredékek
hieroglifák
eszmei képek

tetőtlen tárház
falatlan termék
föld – labirintbe
bolyongó lelkek

küzd az utókor
kincsek a mélyből
„ars recte dicendi”
szólnak a létről

te se add alább
kőbe ha vésed
valós szavakban
laknak a tények.

II.
HEXAMETERBEN

...EZ BENNE A JÓ

Zabolázhatatlan érzés az élmény, volt ilyen, s lesz ezután is,
Élőre kapcsol a lelki csatorna, bent ezer éve kész az adás.
Ez az a hely, ahol pirkad a másnap, épül a díszlete máris,
Tudja az ég, honnan gerjed elő hirtelen ekkora tűzlobogás!

Dobol a ritmus, gördül a szó, gyűlik az indulat társzekerén,
Váltott lovakkal tör a homályból fényre, egekig szökken a láz,
Élesre állít az elme, világít útmutatóul – mert kell – a remény,
Túlfűtött kellék megannyi érzés, győzköd és megmagyaráz;

Versét a költő, felcicomázza, mint anyja a szende szüzet,
Kimondott szavak, ha rejtve is, hihetőn ugyanarra utalnak:
Indulatokkal teli az élet, hol vágy, hol harag gyújt benne tüzet,
Közkatonája, vezére, főintendánsa egyszerre ő a szavaknak.

Hexameterben zenélnek a hangok, hangulatát ez adja a versnek.
Meggyőznek a tények; régi mesében, régi zenében jártas a szó.
Felsorakoznak az ész katonái, zászlóvivői a tegnapi rendnek,
Forrhat a méreg, előn্থet a vágy; gyógyírt a vers, ez benne a jó.

AKARATTAL FORMÁLD

Sorsszerűség- e, vagy játékból vetítik jövendőöd eléd,
s cserébe kedvüket töltik, – mint a mesébe’ – a Párkák?
Életutadban vajh’ mi vezérel? Árnyékban élj, haladj a fényvel,
hagyd-e, hogy más ok: inség, gáncs, erő, hitvallások
szabják meg harcod, küldjenek parancsot
mit hogyan érh el te, kit a Fórumtól messzi vidéken
nélkülözések közt szült az anyád?

Búvópatakként váratlan bukkan elő, felszínre küzdi magát
még elhagyott völgybeli tájon is őseréjével a forrás;
Életerős vagy! Felcicomázva egyszerűséged megvehetetlen
kincseivel, előrelátsz és józanul döntesz; az alábecsültek
öntudatával lépj csatasorban a Jó ügye mellett,
akaratoddal formáld imígyen sorsszerű életed útját,
s állj babérkoszorúsan az Isten elé.

IHLET

Dúlnak az édes tavaszi fények,
nyílik a földi s az égi határ,
vége a télnek, elkap az ihlet,
lüktető kényszere vonz ma magához,
szárnyalni késztet, biztat a lélek:
fel a magasba, az égig akár!

„Holnap a barka bontja ki selymét,
gyöngysor a fürtje, sárga bibéin
hártyaszárnyúak gyűjtik a fényt,
élnek a fák is, zöld fáklyalángjuk
lobbanni készül, s megszelídülve
lengé ruháján illatot fodroz a szél”

Írni, leírni sorba, ha késztet a szóra,
pezdül a lélek, istenek húrján játszik
a képzeletem, felfút a ritka ajándék,
hagyja bolyogni kedvem az űrben akár;
fecskék a szavak, gyűlnek a nyelvre
fényfodros felhőkkel versenyre kelve.

Összesen ennyi, s mennyi örömben
fürdik a lélek, világra szülve a bentit,
benne az énség színeit, árnyalatát,
mind ami volt, s lehetne holnapután.
Nagy ég! add meg a percek kegyelmét,
részem az isteni jussból, illúzióknak
add legalább!

ILLETLENÜL

Nincs aki kedvemet víg csapongással
égbe emelné, régóta nincsen;
elfedi már azt a nappalok árnya,
élek szerényen.

Hol van a dal, merre szállt el az ének,
éltető friss csobogása nem kerget
hajnali fényikrás rétre naponta
újjászületni.

Merre a teremtő hangulat tegnapi
hullámverése, Prokrasztész ágya,
dajkálni rendre a perc gyönyörét
hadd cseperedjen...

Köznapis szólások gyűjtögetése
sosem volt tisztém, nem is lehet már,
sarkalatos, bölcs tézisek falkazenéje
illene hozzám.

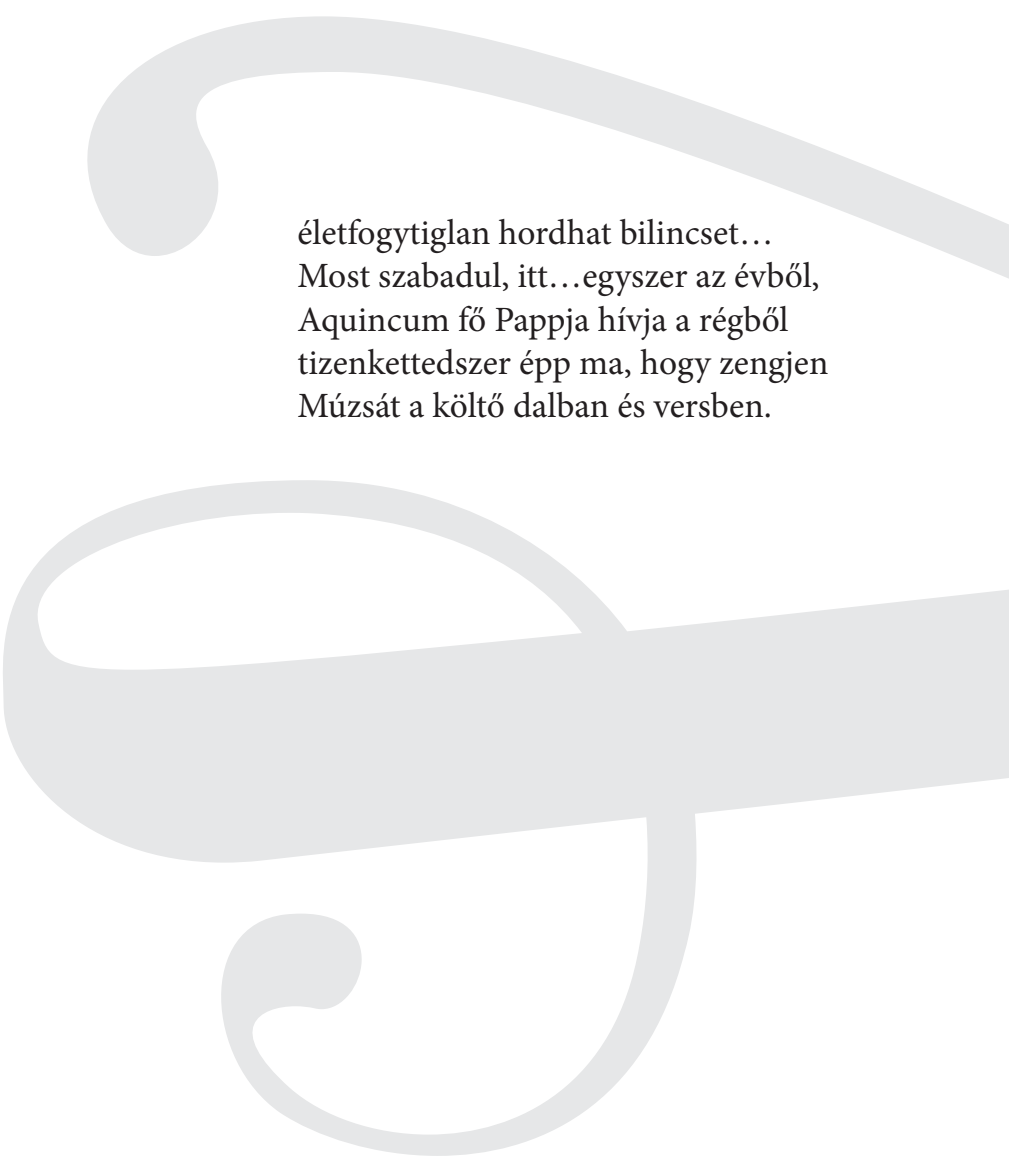
Mint aki hisz még hagyom, hadd ragadjon
az érzés alkalmi vulkánkitörése
néhanap mégis napfényes vidékre
illetlenül bár...

AQUINCUM ÜNNEPÉN

Hitem naivan a dajkamesének,
fenn a hegyen még istenek élnek,
roskad az asztal, vetve az ágyak,
illatos ámbra, jó borok várnak,
friss füge, nektár, isteni manna,
lantpengetés, a béke nyugalma,
leng selyembe' új tavasz leng be,
pálmaág lebben, Zeuszt legyezve,
babérkoszorúval göndör aranyban
költő, ki versét hirdeti dalban,
és áhítattal szárnyal az ének.

Délcegen ifjak, s a szemtelen vének
illanó művészet percének élnek,
nád-karcsú nimfák t á n c á t remélve,
csillagok gyűlnek a meztelen égre,
nincs panasz, bánat, nem fortyog a méreg,
hitem, én balga a tiszta beszédet.

Ámde álomból ébred a vándor,
fenn ott a hegyen, s a világon bárhol
csatazaj, romlás, kifeszült íjjak,
anyázás, átkok, börtönök nyílnak,
barlanglakó lett, láncon az ihlet,

életfogytiglan hordhat bilincset...
Most szabadul, itt...egyszer az évből,
Aquincum fő Pappja hívja a régből
tizenkettedszer épp ma, hogy zengjen
Múzsát a költő dalban és versben.

III.
NIL ADMIRARI

NIL ADMIRARI

*/Semmin se csodálkozz!/
/*

Kényes a lusta, mint a kor,
Csak könnyű prédát gyűjtöget,
Megróni rútul nincs kinek,
Mind így tesz, pásztor és a nyáj;
Harácsolásban nincs hiány,
Hadd gyűljön garmadán a kincs;
Csodálkozásnak helye nincs!

*

A tegnap csöndes, szende nép
Jelszót skandál, vásznat feszít,
Tán nyer, vagy mindent elveszít;
Nyomorvilág; az est leszáll,
Fix hely, hol kurva, s szűz kiáll...
Naponta kattán zár, bilincs;
Csodálkozásnak helye nincs!

*

Fent bál, a trónszék isteni,
Szolgák hada, a has tele;
Egy korty víz éhét nem veri
Aki veszít, s úgy hal bele
Hogy tétjeit fel sem teszi;
Ma szoros játékrend a lincs,
Csodálkozásnak helye nincs!

*

Így él a zöm, mert így divat,
Juthat két napra egy ebéd,
A város szép, új védfalak,
Majrézhat kint a csőcselék;
A törvény fényes, mint a Nap,
Van rajt' kapu meg rézkilincs...
Csodálkozásnak helye nincs!

*

Amúgy glédában áll a gond,
Friss rosszkedvében zúg a nép;
Mind többet enne a bolond,
Mind többször csapja el kerék:
Szidja, vagy élteti a kort...
Mert feje tar, s lila a tincs,
Csodálkozásnak helye nincs!

*A XVI. Aquincumi Költőverseny
különdíjas verse 2013. május 12.*

ÉLETSOR

megmagyarázva minden érthető,
a téren összenőtt lépésnyomok,
pár elkent fényfolt függ a fák fölött,
kormos égboltra tűzött csillagok;

zarándokolni túraalkalom,
csodába bízni dohos ó-divat,
ami továbbvisz, az idő, megkopott
perceink között lustán válogat,
késik, majd váratlan futni kezd,
akadozik az avult szerkezet,
nincs tartalékolt extra változat,
szezonzégi, cserélni sem lehet;

e korszak az időt túlélésben méri
s fényévek távlatán a holnapot,
új örület egymás sarkára lépni
eltaposni, mert nincsen rá keret,
kevés az ózón, semmi büntudat
zsebre tenni a kódolt fényjelet;
csak az osztható, ami megmarad.

rövidre zártan ennyi itt a sor,
nem történetű, ne várj lényezet,
a példa sok(k), számkód, rejtjelek
tarják kordába satnya életed.

LEMERÜLŐBEN

Uram, az írástudók asztalán –
ahol valós tényeket
kéne kimenteni
a történelem áradatából –
korokon átívelő
illúziók reménysugarát
emelik piedesztálra
az úrfelmutatás áhítatával
kárpótlásul e múlt ezer évből,

testünkbe folyton-gennyedő
sebeket vájnak,
ki ezt, ki azt véli igazának
mikor az eszmék összecsapnak
víziók, kényszerképzetek
– új árendásai a szavak –
elbitorolják hagyatékaink
tiszteletét

Uram, ismerd el, közös érdek
gyökerestől irtani a mérget
bűneink rengetegéből
mielőtt szétszórná magját a szél
a világ négy égtája felé
várjuk a Messiás eljövetelét
„az egy akol, egy pásztor”
ígéretével

emelnénk házakat biztos talajra
szaporulatban se volna hiány
ha mint betlehem-i csillag
járnál előttünk utat mutatva
– mielőtt hitünk semmivé porlad –
otthonunknak tudnánk
végleg e hazát.

KONTRASZT

/Bocuse D'Or szakácsverseny margójára/

mikor a jég hátán rekedtek
erejükön túl képesek
létcélt teremteni
mostoha élettérben szorultan
viselik sivár világukat
belenyugvás tudattal
hisz nem ismerik mi zajlik
tágabb környezetükben
a parton túl
ahol a győztes elégedetlenek
minden jóval megrakottan
ételeik miniatürizált
művészi megjelenítését
sem találják eléggé kifinomultnak
szenvednek a luxuslét
kielégítetlen céljait sóvárogva
nincsenek tudatában:
éhezők tömegeit ítéli
naponta megtorlatlanul
éhhálálra a világ.

PLAKÁTRAGASZTÓ

Irányított fényben vaspallón lebeg,
plakátragasztás, esti hangulat;
neki nem fontos a kép mit mutat,
elolvassák-e vagy sem az emberek,

izzad, nyújtózik, ragasztgat, hajol,
míg fent virít a csillogó ígéret,
hirdeti, ma könnyedebb az élet
ha nem is erre – hát másutt valahol –

és nem e késő télesten, Óbudán;
a sáros hólé, mint gyűrött cédulán
széthordott, lucskos ákombákomot

őrzi a belerótt friss lépésnyomot
ki merre indul védett hely felé;
Az égi plakáthely joga: Istené.

SZOCIO

Vetkőzi díszzeit, kopik a város,
málló festék a viharvert falon,
összegyűlt szemét, széttördelt padok,
hideg-szürkére bambult tartalom
virít elő a kopott graffitin:
„sztár árut kínálnak szinte semmiér’!”
s egy hirdetés, ami mellbe vág bizony:
„kutyáknak fenntartott luxus sétatér.”

Hiába ősz, ki ebben érdekelt
a térre jár, mert új lányokra lelt;
árulja magát napra nap a kurva,
pénzért kimért öröme gyúlva
alig ruhában, megtúrt szabadon;
lehet itt szabály, tiltás, hatalom,
édes élet dúl lopott perceken,
rozoga vaságyon, luxusszegleten;

ha jól megy a bolt, van pia, kenyér,
(sokszor a pénz az étellel felér)
egy zugba gyűlnek stricik, koldusok,
lenyugszanak a felhergelt napok,
mert ünnep az, ha messze még a tél...
s e „dicső korba” mindez belefér!

JELENÜNK TÁVLATAI, TÁVLATAINK JELENE

Születünk, meghalunk,
kijelölt, s választott sorsok közt
kormányozzuk létünk hajóját,
a „lélekformázott én”
s a váltakozó, alkalmazkodó én-tudat
nüánuszaiban, mint villogó parti viharjelzők
jeleibe megbízunk vakon..

Vagyunk egyszeri és megismételhetetlen
egyedei a jelen időzónájának,
különleges találkozási pontok,
ahol a világ jelenségei keresztezik egymást,
vagyunk bukdácsoló entitások
hol koldus, hol világmegváltó
szerepben tetszelegve,
ahogy a küldetéstudat protokolljai előírják.

Nem más ez, mint a magunk szabta
besorolás feltétel nélküli elfogadása!
Belenyugvás a változhatatlanba?
Mitől lesz domináns egyik vagy másik
tulajdonság természetünkben?
Alázatosság, vagy lázadás?
A teremtés, vagy újrateemtés
mérőföldes távolságai közül
melyik irányba navigálunk?

A kreativitás és akarat
az „adottságon” túl mennyire fejleszthető?
Válaszainkat nekünk kell megadni
ha önmagunk szeretnénk maradni,
nem az utasterébe céltalan nézelődök,
nem csupán sodródó reménytelenségek,
de formálói jelenünk távlatának,
távlataink jövőendő jelenének...

NAGYPÉNTEK

Egy porszem és a végeláthatatlan,
ha helyes az arány, így képzelem;
ott fenn az égbolt én meg ideleln
mágnés vonzásban, földhözragadtan

rég várom, szólíts meg, vedd észre Uram
a kendőt, engedd az arcod megtörölni,
kárörvendőkből hagyj engem kitörni;
gyenge a karom, de vinném boldogan

kereszted, mert megismételhetetlen
az áldozat, amit érettem is
hoztál; nem tudom mit kéne tennem,

kötözzem-e inkább a világ sebeit?
Sok ártatlan függ útszéli keresztben...
Emlékezz meg Uram velem róluk is!

SÓHAJ EGY FÁHOZ

Túlnépesedett lombjaid
szétfeszítenék a kertet,
a tér kimért, határok közé rejtett,
annyi, s nem több,
mibe a mozdulat beférhet;
túlterjedt ágaid halálra ítélték,
csonkolni kell, szánlak nagyon,
de kemény a törvény.
Terebélyednek méretre nyesett ága
bennem hanyatlik szálanként halálra,
s ürességgé a kinőtt hiány.
Törvényeid Te mindvégig betartod,
növekszel, terjeszkedsz, vívod a harcot
Te lombosodásra teremtett!
Ó, mért nem választottál
határok nélküli kertet,
s én mért fogadtalak testvéremül?

CSENDKÖZELBEN

Páfrányerdők, rejtett fényterek
ornamentikája, tévelygő hited
napi expedíció egy jobb lét felé
döntéseidben, de hiszed, Istené;
időd korrajzán a célkeresztet
pár fokkal idébb-odébb helyezed
a ráhatások pergő sortüze alatt,
hiszed mégis, van szabad akarat,
vagyódsz magasabb szintek felé,
friss fűre, égre, ami az emberé,
ahol békében élhetsz napra nap,
hajnal szivárog át a csönd alatt,
lépted fészkel a süppedő avarba,
fátyolt terítsz a teremtő szavakra,
ha aranyat termő eső dorombol;
ennyi, amit menthetnél a honból
rongyos sarud míg idáig hozott;
viseltes lelked, ha összefoltozod
idő kell, csendes, színes őszidő,
hogy újra éledjen benned az erő,
mert hisz a világ bármerre halad
még lehet dolgozod itt, a nap alatt.

VILÁGJAVÍTÓ

Világjavítót létrehozni
nem az én tisztem jól tudom,
szeretném mégis megcélozni,
hiszen volna rá jó okom.

Bölcs gondolat kering ezerszám
eszemben nappal, s éjszakán,
fel-fel villan, mint folyó sodrán
röptében halászó madár,

de dönteni, melyik a bölcsebb,
kell-e az i-re ékezet,
találni kell hozzá egy bölcset,
ki e dzsungelből kivezet.

Kevés a bölcs, jó tanácsadó,
ritka mint a fehér madár,
világunk egy süllyedő hajó,
befonja lassan a hínár.

Döntöttem, a tervről lemondok,
minek nekem a fejtörés,
lefoglalnak a napi gondok
ami tudjuk jól nem kevés.

Tán létrehozzák gőzerővel
mások, ott csendestárs leszek,
s molinón hirdetik fénybetűkkel
kölcönvették az ötletet.

CSIGAHÁZLÉTBEN

Merthogy a kiáltás visszhangja elvész,
A harmatgyöngyök színe fakulóba'
Silány eszméket raknának hajódra,
Hordalékgátakon jársz, amerre lépsz.

Merthogy a szörnyek is életre kelnek,
S a törmelékhalmoz Szépnek lép elő,
Mindenható lesz a nyezetlen erő,
Kezdeményei sorvadnak a csendnek.

Merthogy érzést ma pellengérré állít,
Megkövezni kész a felajzott tömeg,
Az éjsötétben rettegve húzza meg
Magát egy-egy puha szó, ami számít.

Merthogy van rá igény, tagadhatatlan;
Madárhang nélkül halott lesz az erdő,
Az ember tette kész született teremő:
Felfedezhetsz új alkotót magadban.

Így hát magad felé indulni késztet
A Kor, szót lelni csigaház-hazádban,
S ott, a benti létből alkotott tájban
Teljesedhet ki szabadon az éned,

Ahol a hullámok zajgása permet,
Fátylat feszít föléd a végtelen ég,
Szavakból magadnak komponálsz zenét,
Amíg a hársak illattal üzennek;

Ahol az éveid fehér éjszakák,
Színekben tobzódik kábultan a lélek,
S a fényre rakott töredékre gények
Hangulatában életed éled át.

Ahol útjaid fotóalbumában
A kék hortenziák virágszirmain
Alkonykor vörösbe csaphat át a szín...
Kedved leled a választott magányban.

KIÚT A ZAJOS VILÁGBÓL

körülárokolt
leszállópálya
kibiztosított
mozgásérzékelők
éjjellátó kamera
ezer-szem
térfigyelő hálózat
műveletközpont
körkörös
monitorrendszerrel
biztonságbiztosítás
száz százalék
energia felhasználással
a cél érdekében
nehogy kiderüljön
magánkezdeményről
van szó,
az egyedüllét
illegális kisajátítására

FARSANG 2018

ha eltűnődöm, minden énekem
rég sutba dobnám, nem kellene nekem;
míg versem víg volt, kerülte a gondot,
tollamra vettem balgát és bolondot

amit ma bánok, szégyellek talán,
csak forgolódom késő éjszakán
nem hagy aludni zaklatott szívem,
megfélemlítve vonszolom, viszem

az idő keresztjét görnyedt vállamon
ahogy a sors int és az alkalom
íratlan szabálya élni kényszerít,
ha nyer a képzelet, de tétet veszít

a gondolat, rá kormos ég borul,
göthös fattyúként hirtelen kimúl,
s vele együtt sok józan indulat;
való csupán e groteszk hangulat.

IV.
ÉVSZAKOK

NYÍRFA-DAL

tavaszbolyhozza
barkáid selymét,
friss nedv áramlik
kanyargós ágereidbe,

mondd, mire várnál
gyengécske napmeleg
vézna kis testét ringatni,
még alig pelyhes
újszülötteit
melengetni a fénynek
ágbölcsőd
szélárnyékmenedékén,

hadd, fényesedjen,
dúsuljon illattal,
madárscicsergéssel
velük a hajnal,

mondd mire várnál,
ébredezz nyírfám,
rendre takard ki lombod,
hozzád állítunk órát,
én, meg a kert is.

NEM ŐRZI MÁ S T O V Á B B

a nyírfa kócos nyári lombja
ősz hajszálakat rejteget
és láthatóvá nő a sodra
kibuknak, ahol a szél lapozza
a rozsdasága levelek

maradjon még, hisz maradása
a nyártól fűszeres világ
bennem, s lehet, még bárki másba'
kerengve dürrög, mint a páva
egy-két rátarti ág

mert évszakot, ritmust cserélünk
elűzzük együtt a magányt
bronz fehér törzse velem vénül
s e dalt, ha kilépünk a képből
nem őrzi más tovább

TAVASZ

fénytermés sarjad és elárvul,
ma rügy, holnap rím nő a virágból,

átzuhan a képzelet puha testén,
ha másképp is, ahogy én szeretném,

bent a varázslat szétfoszlik lomhán;
a kép, ami a szó mögött motoszkál

apró fénycserep; nem az, ami volt
elszökik, maradok, mint a kirabolt

színtelen világ, dűne, sívósivatag,
értelmetlen láz, fakult, mint a nap

tüze, ha beköszöntött a tél; hát ne
remélj ma sokat, ma nem örömeze

szól a húrokon, magamról beszélek,
suta szavak hírt fecsegnek a szélnek,

de tavasz nyílik, ha teszik, ha nem,
létem virágát ma benne keresem.

RÜGYFAKADÁS

tegnap láttam, megnéztem ma is
a rügyet, ahogy a fények színezik,
langyos esőben ékszerként ragyog,
percekig azt hittem földi csillagok
jöttek tömegben tavaszt köszönteni,
frissen csiszolt drágakövekkel teli
zsákjaik a csillogást mind ideszórták,
jöttek szellők is, messzebb sodorták,
s már fűszálak tükrözték vissza az eget,
kíváncsi lettem, – ahogy ereszkedett

a rügyről, araszolt egyre lejjebb –
tenyérbe gyűjtöttem be az esőcseppet
s visszaraktam rá a selyemtaft ruhát
játékos kedvvel, talán egy percen át
az esőfüggöny szálkás rojtjai között;

jó volt ez a gyermeklélekbe költözött
rác sodálkozás, messze a könyörtelen
valóságpoklokon dúló gond és félelem
világától, esőben, rügyfakadásban
kiállni a fák alá gondtalan bátran;
nem tudom látta-e, s ki vehette észre
visszaszökött a napfény is az égre
március viháncolt, tombolt ideleinn;

ÁPRILIS

Amit elénk tár, mért lenne titok?
Sem a harmatban úszó pázsitok,
Sem a szívekben zajló ütközet;
Hiszen tavasz van, furcsa szédület
Vibrál az ágak mézgás rügyein,
S a pára, mint csipkés baldachin
Neszek, csendszöszök bibéit rejti.

Pelyhezik zölden a nyír szakálla,
Fény hintál a házak ablakára.
Bolondos, kedves április! Te vén
Bohóc! Te vásott kis legény!
Sírhatsz, nevethetsz, rázhatsz havat,
Amit vetettél, mind kikél a mag.
Ilyen vagy, téged így kell szeretni!

TAVASZ

Vártalak Fényben Fürdő!
Csendes szavakkal szólítottalak,
vállam felett irigyen keringő
selyemszél-tollú fénymadarak
fölém emeltek, feljebb, egyre
feljebb, ahol a szárnyalás szabad.
Lestem szivárványhídon fénylő
arcodat, a tejút csillagporát
érted követtem éjjeleken át
télvégen, lestem érkezésedet,
parti fövényen hittem léptedet,
hátam mögött buja szavakat
suttogtál fülembbe, s jó magam
télderés, hófoltos bűvöletben
hajszoltalak átjárhatatlan ember-
tömegben, hogy aztán egy rom
bérházfal tövén, talpalatnyi
résből nőtt sápadt-zöld levélben
Te magad bukkanj váratlan élelem.

TAVASZI DAL

Most csuda szép ez a hajnali táj
fűzek hajában a szél muzsikál
harmatos fűben elbotlik a nap
fecske cikázik a felhők alatt

mennyi vidámság, mennyi derű
éled az élet, s ez oly gyönyörű
röppen a képzelet, messzire jár
mézellő illattól zsong a határ

DÉLIBÁB

Gesztenyefák égboltkupolája,
langyos, ünnepi koranyár.
Várom. Ígérte egyszer erre jár,
/látatlan köpenyt borít magára./

Délibábvilágom, az a csalóka
lelkesít, mintha igaza volna.
De senki. Csupán a mosolyát
idézi ide egy pajkos csitri ág.

.

ELVÉGRE TAVASZ VAN

Kellene valami újszerű, szokatlan,
lerázni a tespedés csöndfoszlányait,
valami kedvet pezsdítő a napban,
töltődés; elrongyolt lelkivilágunk
megújulása elodázhatatlan;
erő kellene, lelkesedni bátran,
nyolcadik sáv a szivárványban,
vidám hangszín a csendülésben,
reménykedni egy új reményben,
lenni a lét szélső peremén is
pegazus, szárnyalni vele mégis,
kocogtatni bentről a létidő falát,
kitörni, kedvünk nyomvonalát
tervezni, mintha száz életünk volna,
lelkes önmagunkat váltani valóra;
kellene valami újszerű, szokatlan
friss életézés, elvégre tavasz van.

MÁJUS

Rigó füttyült, a duzzadt ágak
csúcsain rügy szerénykedett;
hány éve múlt... már sose látlak,
régén járkáltam itt veled.
még él a kép a képzelt vásznon,
árnyunk előttem, kéz a kézbe
egy felcikkánó napfényzávon
olvad bele a messzeségbe.

hallgatom lépteit a nesznek:
avarcsönd, néma zizzenés,
a régi szellők nem követnek,
túl sok ez most, és túl kevés;
csapatba verődik az alkony
vörösen izzó tűzkerék
készül, hogy magamra hagyjon,
nincs semmi, amit értenék.

földig-ágú fenyők sorában
riadtan dobban a szívem,
itt marad az ember magában
nem hiányolja senki sem...
hány éve múlt... már sose látlak,
alig hihető mi volt, s miér’;
rigó fütyül, a duzzadt ágak
örökzöldje közt rólunk mesél.

VIRÁGZÁS

Bókoló nyírfaág csúcsán a barka
még nyit, de majd a láz, ha elcsitul,
holnapra hervadtan mind a földre hull,
s friss tavaszi lomblevél takarja

az anyányi fát, nem pompás színekben
tetszelgő virág; hol hát a gyümölcs
esélye, mivel kecsegtet ezüst-zöld
rügyekbe légző briliáns rendje

a megifjodás misztériumának?
erő árad az élemedett testbe,
kész ellenállni folyvást a halálnak,

s a bizsergető vágytól felpezsegve
bizonygatni hajtások garmadának:
bár eljár az idő, nincs semmi veszve.

VIHAR ELŐTT

A házra árnyék nem terül,
egy vén dió áll egyedül,
a nyárból más: illúzió;

lakója nő, alig mozog,
lefüggönyözött nappalok,
pár hűvös éjjel volna jó;

ágyon a paplan is teher,
anyaszült meztelen hever,
félő, ha álmában beszél

leolvad titkáról a zár;
Ott kint már rebben egy madár,
viharos táncba kezd a szél.

MÁJUSI DAL

a nyír, a lúe, a kert,
a csönd az égig ér,
rügyek, rigók, remény,
nem adnám semmiér;'
rózsapiros hajnal
mögül a nap kilép,
elviszem magammal
egy madár énekét.

REGGELEK

kirázod magadból az álommaszlagot,
ruháidból az éj foszlányait,
sietve égre nyitsz minden ablakot,
magadra öltöd a test szokásait,
láncszemlétedbe lépsz
nyomodban a megélt napokkal,
tekintetedben kitisztul az ég;
egy csendbe pottyant bogárzümmögés
tolakszik át az éterfüggönyön,
a reggel íze szinte ismerős,
de minden ajtó amit, ha kinyitsz,
e hangulattól, innen, messze visz,
más megszokások reggelére ébreszt.

ESŐ UTÁN

Vízcsepp-kölcsönfényben
megsokszorozódva
a visszaverődés foglya,
játszi formákban hintál
a fűszál csúcsán
egy tükörcépnői kert;

Azon a helyen, akkor
árnyékból válik lété
térből teret szakít magának,
háromdimenziós

megismételhetetlen tárlat,
hajnali nyitány;

Látvány. Átküzdi magát
szemem labirintusán
tudatomig hatol egészen,
élményén túl
titkát is megélem :
képzeletszülemény a világ...

De nézd a többit,
megannyi más, hasonló
alkalmi féltekén
megsokszorozódva élsz
ott akkor te is,
sok vízcsepp-galaxis
ellipsziszfénykörén.

KORANYÁR

Koranyár, képlékeny még az idő,
kerékvágását keresi, a régit, majd
belezökken; hétágról tüzel a nap
már kora reggel, harmatot hörpint
a kert és megszólalnak a hangok,
lekaszált fű illata zúdul, nyitva az
ablak, zöld a határ még, de jósol
a naptár: kánikula lesz, égzengés
jöhet és vihar, tele jéggel-veréssel;

Már vágják az érett árpatablákát,
s ha szél fú át a tarlón, – mondják:
„tiszavirág életű lesz ez a nyár is”
de hát ne fussunk ennyire előre;
vadgerle-búgás rendezi át a játék-
teret, hőség lesz az úr, ha a Nap
zenitre hág; vicces ez az évszaki
körforgásjáték: leszünk és múltunk
egy felsőbb karnagy kottája szerint...

NYÁRFAVIRÁGZÁS

Nyílik a nyárfa
kabócabolyha
viszi a lomha
lepke-lég

szállongva hull
lebegve szárnyal
hó-zuhatagként
zúdul feléd

tollpihezápor
kavarog, táncol
orrodon landol
pillád takarja

játszi fehérség
bűbájos rémség
tüsszög a város
apraja, nagyja

kapkodsz utána
gyermek vagy újra
elszabadul most
benned a láz

repít a fénybe
két tenyered közt
csillogó selyme
megbabonáz

DÉLEN DÉLBEN

zegzugos kis utcák meredekét
követve osztódik kecsesebb,
teltebb szigetre, s terül el
pihegve házak, terek közt a csend;

A hőség résein vékonyka szellő
préselődik át,
alig mozdítva a karcsú pálmafák
árnyéktalan lombját,
s mint aki elunja, ernyedten vízre száll.

Krisztus keresztjét homokból a parton
aki napokig formázta, egy balkon
árnyékában elnyomja az álom,
csupán a tengeren
e végeláthatatlan promenádon
lebeg ködbe veszve
egy óceánjáró robusztus teste
mesterséges sziget.

egyszer együtt voltunk itt veled
villantja fel a képzelet,
olyan ismerős, kedves ez a táj;
két kézzel tépem a sebet,
nem érdekel, ha felszakadva fáj,
évek hordtak rá hűsítő tapaszt;
erőmet, időmet folyton latba vetve
mért vágyom vissza mégis ugyanazt?

É S T E F E L É

Lám, a régi kérget hántaná le,
rozsdabarna már, ütött-kopott

kertben a fák szél-himbálta ága,
varjúsereg új ösvényt tapod

szürkülettel vemhes fellegekbe,
éles csőrrel vág egymás szavába

átvonulva fent az alkonyégen,
mintha poklok hadserege lenne.

Égi piktor füstölög magába'
kopott vásznát újraszínezi,

szürke felhőt puha tört-fehérrrel
s narancs-vörös fodorral szegi,

fellángoló végső szenvedéllyel
alkony ömlik szét a kerti fákra,

– tavasz jöttét, mint ki onnan várja-
széttárt karjuk ég felé mered...

Élet készül a halál honába
míg sötétül, s végleg este lesz..

VIHAROS TERCINÁK

Viharos szél tombolt minap,
fákat csavart ki tövestől
az elszabadult indulat;

por, levél kerengett le, s föl,
kupacban húzta meg magát
avardomb, fénycsík az estből

szusszanásnyit, s gurult tovább,
hullám-fodrozott pocsolya,
magasba lendülő faág

fogta fel, lökdöste tova;
felhők ránkba vont homlokán
az eső szétbomló szálhaja

lobogott, ahogy az orkán
cibálta, tőből kiszakadva
zúdult le levelek fodrán

a vonagló fákra, apraja
nagyja, mint gumilabda
aszfaltra, korhadt kerti padra,

s a fészekből egy ázott rigó...

Végül kifúlt, vagy tán elunta,
ahogy egy belül pusztító
vihar tépázva hagy magunkra.

MEMENTÓ

Kertünkbe évekig járt át a macska,
szomszédom gondos, jó gazdája volt;
fehér bundás, csupán a farka végén,
meg szeme fölött a fekete folt

tette különlegessé; s hovatovább
méltóságteljes puha mozdulatot,
párnás, rózsaszín talpak nyomát
hagyta maga után; ott, ahol szokott,

fáskamránk előtt ült sokszor délután,
zöld háttérbe vesző fehér szobor;
alakját ma is látom; élő magány,
Szfinx, aki legendás titkot birtokol.

Valami suhancnak lehetett útba?...
Feketerigók gyászolják este-
felé, ha bóklászni szállnak az útra;
árokparton meggyötört, hűlt teste

mementó. Ártatlanul manapság hány
macskatetem... Kérdőre kéne vonni!
Ugyan már! – mondaná – játék volt csupán!
De ki állna elé? Ki merne neki szólni?

FÉLIG ELMENŐBEN

Színek s avar közt járunk az őszben
díszeit amíg lepi majd a sár,
telhetetlenül még szebb napokra vár
kedvesét ki félig elmenőben

visszatartaná, de hol van már a tűz,
az örömpercek végtelen sora?
ahogy az idő, a sors is mostoha,
elrabol innen, s ott új láncra fűz,

hiába mentenénk fényét, mosolyát,
kifogy a jókedv, lassan télre vált
menthetetlen, ha megszakad a szál,

így hagy itt az ősz, de ha a köd leszáll
s a szürkeségből itt-ott még kilép
szín és avar: élesebb lesz a kép.

MÉG TART A NYÁR

még tart a nyár, ezüst fullánkja
bizserget bőrön át
emelkednek a vastraverzek
a nézőtér még idekint derül
a parki padokra
minden jegy elkelt
szerelmesek
facér hajléktalanok
örökös bérlőik
itt laknak, itt szeretnek
ma még a rozsdás alkonyég
köntösét bíborra váltja
kiperegeti fényét
a lombok zezugából
maradék vágyból
még tüzet csihol
egy madár a fészken valahol
készül új hazába,
tart még a nyár
kereslek mindhiába
a csöndet lassan megszokom
magányom viseltes ruhája
tapad rám
mint harcosra a vért
még létezem, de nem tudom miért

ŐSZI FÉNYEK

Mint szárnyas hinta
siklik át a fény
rőtárányba
mártott ágakon,

hullámot vet,
megy és visszatér;
pajkos kedvét
megcsodálhatom;

hintál az ég
legfelső fokáról,
lendületéből
kizuhan a nyár,

harmatágyon
csillanthatja bár
szivárványát
fű és pókfonál.

CSIPKEBOGYÓBOKOR

Illattal, színnel telített őszben
esővert lombok haldokolnak
pajzán-meztelenül hovatovább,
ködbezártan ébred a holnap

szűk horizontba szürkül a távol,
fényes-barna gesztenye koppan,
csipkebogyóbokor tüzel a tájban,
rozsdás ágai félig fagyottan

hajladoznak a kifosztott kertben,
észrevétlen magukba lopják
november borongós hangulatát;

de semmi baj...így van ez rendben;
tán kivillantja vén, aszott combját
néha a Nap is, kelletve magát.

SZONETT AZ ŐSZBEN

asztalom köré szálltak, ahol ültem,
hárs hullatta rám az őszikéit,
kávét ittam, lestem az ősz igéit
szivárványszínek közt felhevülten

vasárnap délután; s mint régen veled
a kávéstálca napfényt tükrözött;
lebegtünk akkor ég és föld között,
kinevethettük együtt a telet

ami ha eljön, havasra vált a táj;
ma hósapka ül a hegyek homlokán,
tél vert tanyát a városhoz közel;

halandó napok közt nincsenek csodák;
érted kutattam az őszt át meg át,
rejtett világod mégsem értem el.

ENNYI

Aranysárga lombba költözött az ősz,
a tó körül megül a nyugalom,
mire a nyüzsgést magam mögött hagyom
a nádbugán már alkonyfény időz

de leplet rá még nem bontott a pára;
a szellőfodros tiszta víztükör
levélkék mását úgy lebbenti föl
az égre, mintha madárcsapat szállna;

a túlsó part hűs nyáridőt varázsol,
dallamot szó csend köré a távol,
a keserédes őszi alkonyat;

kezed puha szellővel ér hajamra,
hangod az erdő madárkahangja,
ennyi ami a nyárból megmaradt.

ŐSZVÉG

Szegény elvérzett ősz, ím, menni fog,
pirosposzsgás arca sárgára vált,
szemén a fény még itt-ott felragyog,
betegágyánál deres hajnalok
odázzák tovább a fagyos halált;

Lombvesztett fákon vén varjú sereg,
ködfüggöny szakad a messzi tájra,
fehér sapkába bújnak a hegyek,
és göndör, lomha báránypellegek
úsznak az égi teletőkarámba;

Friss hófelhőkből készül szemfedél,
csupasz ágakkal egymásba bízva
kíséri végútján pár aszott levél
ez évi létét. Közelít a tél;
Versem virág a névtelen sírra.

NYÍRFA

Karcsú ágain méteres zöld szakáll
ferdén kileng, és újra visszazáll
a vonzás örök törvénye szerint,
hogy újra lengjen fel és le megint.
Könnyű szél motoz, akár a csitri lány
kibontott, hosszú, loboncos haján,
és ring a nyír, bókolva hajladoz,
hullámot vet, játékos zöld habot,
majd mintha ölelnék, megadja magát,
feltáruul, mélyen kivillan ott az ág
fehér kérge, rajt' simulva csügg a fény,
szelíden kutat a titok rejtekén...
Figyelem rég, önzés, áldozat,
születik, haldoklik ablakom alatt,
suttyó fácskából közel anyányi.
Lombja terül, ha újra itt a nyári
hőség, s a tél rettenve visszahőköl,
ha barkát sző tavaszi fénymezőből.

SÁRGA REPCETÁBLA

Sárga repcetábla,
mögötte rozsvetés,
kert kibomlott árnya,
pollenpor zizzenés,
barackvirágavar.

Félig nyáridő,
hevül, mint tavaly,
tűzforró lesz a kő.

Új ráncot hord az
elmúlás, nap- szítta
barna hajra hull
a gyolcs-fehér.
Álmodt lop orvul
a csönd, a délután,
hosszú, s üres lesz az éj.

Gondolni kéne már,
számolni illenek,
új repcetábla-fény
ez életféltekén
hányszor sárgállik,
világol újra még,
míg int a tél-sötét,
s elárvul majd a rét?

AKÁRHA TEMETÉS VOLNA

Gyér esti lombon átbukott
holdfény a földre toccsan
keresztre szegelt Krisztusok
szenednek elhagyottan

tilosba visz a régi út
a hit juttat pokolra
kiszáradóban már a kút
dal is hiába szólna

lépések kockakövéből
hízik az új agora
tizedet lopnak a fényből
szavakat húznak karóba

más szólamú lett a kánon
vészterhes minden óra
dermedtség vibrál a tájon
akárha temetés volna

BUCSUZTATÓ

a kert ma őszi mozaikpaletta,
színek, árnyak, formák hangulat,
a lombokat már kikezdte a rozsda,
talpig köd ül a szürke ég alatt;

víg kedélyem lehangolt zongora,
volt nyári álmom néma fájdalom,
sebes ár a folyók csipkesodra,
kiégett árnyék himbál a falon,

szél szórja szét zöld napjaim porát,
ökörnyál úszik, végső léghajó,
a nyár megkopott tükörfoncsorát
törlik a képről, nem odavaló.

ÉBREDÉS TÉLEN

Rideg nappalt költöget a hajnal
Átbillentve új dimenzióba.
Téli kertek süppednek a hóba,
Szűz vetések birkóznak a faggyal.

Vajákos szél kóborol napestig
Kiágbogozni kedvenc bokrait,
Figyeli titkon rügyek ezreit
Melyik lesz, ki elsőnek kifeslik

Zöld bársonyát közszemlére rakva
Válaszul a márciusi napra,
Bárha most még téli álmot színlel...

Rém unalmas életkép a reggel
Míg az ember önmagára nem lel.
Babérért a költő sem kilincsel.

AGÁRD

Az együttléthez ott volt Agárd,
kihalt utcák, pislá lámpasor,
havasan ringott, zizegett a nád,
vonat fütyentett messze valahol.

Vetetlen ágyon összebújva
kutattuk egymás rejtett titkait,
az éj leplét húztuk magunkra,
észre sem vettük zúg a szél, süvít,
jégvirágerdő nő az ablakon...

/Járatlan utak vártak odakint/

METEOROLÓGIAI ELŐREJELZÉS

Szél zúdul az enyhe délutánba,
vihár készül, forog a szélkakas,
felpörög az idő éjszakára,
csúszós út várható, fagyos, havas.

Sóhaj párnázza ki az ablakot,
ma küllőző fény: ürge kiscsikó
ígérgetett szikrázó holnapot,
marad a téli ég, a lomha léghajó,

bő bugyraiból bukkannak elő
a pislá fényű álmos csillagok.
Megköti magát, durvul az idő,
lehűlés érkezik, újabb fagyok.

TÉLI REGGEL

zárom az éj
spalettaszárnyait,
börtönre ítélt
kussolhat estig a sötét;
mozdulataim
mindegyikét
derengésből
fénybe cipelve
araszolok át
hétfőből a keddbe;

*

nem is annyira a terített
asztal tarka színeivel,
inkább a várakozás
kávéillatával tűnik
havas ablakkeretbe
illő képnek
a reggel;

óriáskuckó, babaház
melengető
biztonságérzetét
mentem belőle
kabátom alá
indulok dacolni
a januári téllel;

*

léptem nyomával
együtt merülök,

viharos szélben
havas hullámok
csapnak össze felettem,

tompá puffanással
süllyed vacogva
hótengerfenékre
velem a hang is...

*

V.
TERRAKOTTA

PURITÁN SZAVAKKAL

Zajos a világ, fortyogó, forrongó
hangulata már nem való nekem,
csöndesebb korban éltem életem,
s miként egy tisztos vén rajongó

holtig hű marad régi szerelméhez,
Áprily, Jékely szítják lázamat,
s Ady, nincs kor, mi rajtuk túlhalad,
nekem énekük az igazi ének.

Emelnék hát nekik várat, palotát,
arany betűkkel festeném nevük,
de szavaimnak – mint őszi éjszaka

a könnyű szélnek – nem marad nyoma,
hogyan díszíthetném koszorús fejük,
ha fel sem érem a mennybolt ablakát?

KÖNYVBEMUTATÓ

/Budapest Erzsébetváros/

Díszes terem, nagy, gótikus faragott székek, talán szecessziós, vagy barokk csillártömeg ontja a fényt, méltóságteljes, címeres asztal, imitált karzat, díszesen faragott oszlopsorok, kazettás mennyezet, pár gótikus ablakcsoda enged ingyenes belépést a téli szürkeségnek. Aki nem ismeri a járást, most először van itt, frakkos urakat, krinolinszoknyás hölgyeket vár, diszkrét szalonzenét, s halk morajlással beszélgetőket képzél, pedig alig félszáz lelkes irodalombarát gyülekezik szomjazva a szóra. Mire eljön az óra, kíváncsiság bukdácsol át a széksorok rengetegén; mi ketten, a könyvem meg én, a ködön túli úri társaság felé is meghajolva, egy régi sáros tanyasi útról kezdünk mesélni, alföldi tájról, otthonról, elmúlásról, az érzések kiskapuját hanyagul nyitva felejtve. Akácvirágillat szökik a terembe, mire a vén falak között élni kezd a csermely csobogása, s a jelenlevők felszólításra sem várva, velünk indulnak el egy dülőutas, búzatáblás nyárba.

HELYZETKÉP

Ezen az átlagos köznapi reggelen is tudni kell, mi történik a házon kívül, mi van a nagyvilágban a napi rutin lét periferiáin túl, a kelés, fekvés, étkezések, a megengedhető szolid szokások zárkáján kívüli világban. Manapság zárt ajtók közt folyik az élet, elkopott a másokra figyelés preferenciája, a szűk családi kör is telefon- email üzenetekkel érintkezik leginkább, így jut szó a zárt ajtókon túlra.

Tudni kell, divat lett a magány, akarva – akaratlan, és a múltidézés, az élet minden területén, színesítik vele a jelent. A múltból pedig tudvalevő, aligha lehet megélni, de felüdülés a szellemi konkrétumok megidézése festmények, tárgyak, patinás gondolatok hangulatával, ez a kényszer ízű- házon belüli házon-kívüliség célra vezetőbb az időt elütő mérkőzések, szappanoperák helyett, a nyugalom mércéje lehet akár és az önbecsülésé, ha Shakespeare rímei, Beethoven felrázó zenéje, Leonardo márványszobrai idézik elénk az élményt.

Tudni kell ezen az átlagos köznapreggelen is mi újság házon kívül az emberbaráti gesztusok világában, eltérő viszonyulások közepette hova fejlődik a hontalanság, hajléktalanság, kirekesztettség jövője, elmálló ruhák, kiürült hitek, széteső tartópillérek apokalipszisében, mire a reggelből kikecmereg a nappal és szokványos medrébe zökken. Ma is kapun belülré rakja tejesüvegeinket a tejes, ablak – párkányra telepszik és befelé les a macska, reggeli langyos tejet remél ebben a nyirkos időben. A szomszéd murvázott területet alakít gépkocsi parkolóhoz, a munkába menők rég elindultak, várhatóan ma is néptelen lesz az utca estig, indul a mókuskerék egy hosszú hétvége békésebb napjai után.

ÓSZERES

*„az ószeresből jelenleg szerény
a kínálat”*

Garaci L.

múltból előhalászott figura,
manapság szinte ismeretlen,
elfajzott késő utódok sora
tolakszik elő képzeletemben

de mindhiába, el nem érik
a kereskedés elvárt fokát,
Ha unja az eladó a régit,
az alig használtat, szűk ruhát

előre összegyűjtve várja
jelenjen meg az ószeres;
útba' a székláb, és a támla,
két kilo toll gazdát keres...

„Kacsa néni” jutott eszembe,
falun lakott és fürge volt,
mondják, a falat folyton meszelte,
ettől tán jobban ment a bolt;

hosszú, lompos kabátba télen,
nyáron ugyanaz gombtalan,
nyugtattak, tőle nem kell félnem
a rosszakhoz más zsákja van...

kacsázó léptein átvonult
az élet minden vesszőcsapása,
hajnaltól amíg bealkonyult
rossz kordéján a falut járta;

akaratlan is megkönnyezem:
„csillag virított a rossz kabáton,
rab varjú lépked ily félszegen
míg elnyeli hangtalan a távol”.

ŐSPLATÁN

Ősplatán törzsén tarka kéregfoltok,
ágain az idő mered fölém,
lombsátor-palota, templomnyi tornyok
fényel csipkézett legbelső terén.

Fenségét méltatni volna ma tisztem,
fáim közt Ő a koronás király,
halhatatlanba enged újra hinnem,
hajszálereim Napba leng a nyár

BÁNAT

vetetlen tenyésző parlagi gyom,
művelésbe vont lelkek
féltett parkjaiban is szaporán felüti fejét,
életvidám vidékek, kibillent hangulatok
talajtalan melegágyában testetlen fészkel,
huzatos percek peremén, hangulat romhalmazán
burjánzik szabadon kedve szerint,
liánszövevény, kátyú a döntés felé vezető úton,
kibelezett ventilátor kánikula idején,
szélmalomkő, korlát nélküli hajtúkanyar,
lávaömlés a mellkas légterében,
apály-dagály ritmusán lélegző holnapi lét,
vagyok karmai közt vergődő zsákmány,
leomlott kőfal alá temetett sötét,
lázadásom elüszkösödött csirakezdeménye,
falak nélküli börtön lakója,
lecsapolt nyírfaseb, Messiásváró illúzió.

ELRAGADTATÁS

/Capri/

E tájat szavakkal szinte átkarolnám,
zsong bennem az érzés, forr akár a katlan,
langyos a hajnal, zajtalan ér hozzám,
vörös nyalábok nyújtóznak a Napban.

Dombok alján felszállni kész a pára,
gomolyog, pózol, elleng felhőalakba,
árnyjátékba kezd egy virág karcsú szára
de fordul a fény, s magára hagyja.

Egy semmiség most óriássá nőhet
amíg a csend zenéjét hallgatom,
szavaim fénnel, színekkel kergetőznek,
festmény a táj, bársony és szirom.

FESTETTE HOLLÓ LÁSZLÓ

Az Alföld színeit tűzte ecsetre:
parasztot, teherrel görnyed a teste,
tehénkét, büszke mént, kehes lovat,
hajnalt, s amikor itt az alkonyat,

búzatáblákat, végtelen mezőt
amerre ég a földdel összenőtt,
beszédes szellőt, ha lomb közt matat,
földre kuporgó rogyant házakat,

ablakot, mint álmos gyerek szemet,
tetőt, felkontyolt zsúpfedelet,
tengernyi rét, sárgáll a szalma,
vihart, ha égig tornyosul hatalma,

ecsetjén játék a fordított világ,
gulyát, tanyát kap fel a délibáb,
aztán, a szakadt kor mezítlábas lánya,
lerí róla az árvaság magánya;

még mennyi arc, és mennyi hangulat,
orkán zajába fojtott indulat,
feltört ugar, s a sok cserzett tenyér...
Vászon olajjal, igazat mesél,

megéled képein a küszködés kora,
akárha hozzánk beszélhetne ma
megannyi feledett, rejtett kisvilág.
Lépj be! Jöjj velem! Gyönyörködj tovább.

1848 MÁRCIUS IDUSA

Olthatatlan szomj fakadt belőle:
hév, elszántság, vér és áldozat,
villámként robbant a sorsidőbe,
felmagaslott a közös akarat.

Megállíthatatlan kovácsolt eggyé
hazát, nemzetet, hitet, erőt,
tajtékot korbácsolt fergeteggé,
hőssé avatott gyengét, kétkedőt.

Perzselő lángcsóva söpört végig,
forrongott, izzott a fél világ;
nem hitték sokan, ezt is megérik.

Buknia kellett, győzött a kényszer.
Nagy Ég! Fogadd be áldozatát,
s adj hitet újra, telve reménnyel!

MEDÚZÁK

a sejtelem
selyemleplébe zárt
színes körvonalak
testarányos
visszatükröződése,

súlytalan lebegésük
dinamika a létezés
primitív kontraktusához,
az ösztönmozdulat
egyre látványosabb
kiteljesedése,

láttatni engedi
egy titkos
varázspálca nyomán
miként kezd éledni
az egymáshoz csapódott
abiotikus semmiségek
halmaza,
ha magasabb rendű
lét felé veheti az útját...

MERT TÖBB VAGY

Sz. G.-nek

Mert több vagy ma is
sok más köznapi
élményrészletemnél,
amit elosztogatni
amúgy
képtelen az ember,
most mégis
a visszapörgetés
filmkockáiból
készíték válogatást
katalogizált történetek
címen,
másnak értéktelen
titkaim teregetem
A/négyes lapokon
– perctörédeink
montázsát –
vászonkötésbe fűzve,
hadd emlékeztessen
egykori euforikus
lázálmainkra.

MŰTEREMBEN

Közelebről még ismeretlen,
névtelen szoborhoz aktmodell a teste.

Rutinos kézmozdulattal már skicceli
elnagyolt vázlatát a szobrász,
formát, arányt, perspektívát fürkészh,
több látószögből, távolról, közlebről
mustrál, tapogat dudort, mélyedést,
arcvonást, rácot, árnyékfolt-hatást.

A győzelmi pózban merevült alak
dimenzióit másítja a tervhez,
míg formálódik kezén az agyag;

a kibontás szokott kellékeivel
épít, visszabont, a modellre figyel,
ha többlet, vagy hiány tolakszik
elő valahol, új kontaktust keres,
igyekszik életet lehelni a műbe,
de e fő kellék még várat magára.

Idő kell hozzá, átélés, valós
feszélyezettségoldás bármi áron,
míg a modell is spannolt lelki húr,
s intim tartozéka lesz a teremtésnek;

TÖRTÉNELEM

Mesélték, lehet, nem is volt igaz
a történet, de diktálta az érdek,
tán derültek is rajtunk a vének,
lelkes arcunkra ült az áhítat.

Csatáinkat, híres győzelmeinket
ők színezték, mint festők az ikont,
szépnek láttuk, gazdagnak a hont,
törekvőnek bátor eleinket.

De új kor jött és folyton változott
a tét, s a bajnok; más lett átkozott,
más dicső, kiről a történet regélt.

Most kereshetjük, mi is volt igaz,
ki volt áruló, ki a léha gaz,
ki lelket cserélt sokszor semmiért.

VI.
ZSEBVERSEK

1.

EMLÉKMORZSÁK

Kitárt karokkal integet
feléd a tegnapi valód,
s mint aki szolgált eleget,
kilopja múltadból a jót.

ÖREGEDŐBEN

Idegenek közt kuncsorog
néhány megértő szó után,
barátot, társat ott hagyott,
jólétét ápolta csupán.

FIÓKRENDEZÉS

Kidobható a szerelem is
mint régi megunt szép ruha,
rádöbbenünk, mily köznapis
lett frissessége, illata.

2.

Valódit játszani álruhában
életszínészi repertoár,
bohóckodsz, adod a hülyét,
ne tudják meg belül mi fáj.

*

Ma önmagad vagy, holnap más lehetsz,
lépésváltásra buzdítanak,
fintoroghatsz, vagy új utat követsz
érdekből, hogy aztán leköphesd magad.

*

Bátor az, aki a szirtre kiáll,
messzire lát becsülni helyzetét,
az élet summás megoldást kínál,
jó útra lelni, ez ma a tét...

*

Okoskodás a tett halála,
dönteni kell
mielőtt füstbe szállna
a benned izzó tűzgolyó.

*

Tudd, az akarás egyéni játszma,
egy folyton tetre kész belső motor,
várhatsz napestig hiába másra,
célba a véletlen ritkán sodor,

*

Puha verébnym havas tájon
könyvlelapon a betű, ékezet,
átsegít a kínzó csöndhiányon,
velük az ember egyedül lehet.

*

Bolond – mondják – a becsületes,
szorgos munkából tanult élni,
mire rájön, így nem érdemes
már késő, képtelen henyélni.

3.

Barát a barátoknak ugye megteszi?
Kiáll mellette önzetlenül,
A pörölycsapások súlyát átveszi,
Mégvéd e gesztussal bármibe kerül.

*

Elmondom legbensőbb titkaim neked,
Mitől buzog e ritka bizalom?
Idegenséged ma kezembe teszed,
S e gyöngédséget én elfogadom.

*

Szellem a szellemnek társat keres,
Fél szóból értik a társ mire gondol.
Gyönyörködni benne dupla élvezet,
Közösen szökni a rühes valóból.

*

Igaz baráttal gondra ír lehet
Az együtt töltött idő balzsama.
Egy kiújuló nedvedző sebet
Sem gyógyít jobban más modern csoda.

4.

Miért, hogy csak itt
a távol magányában
élhető át közelséged
minden rezzenése,
örökbefogadásod bennem,
mikor sejtelmességed
az idő úgy hozza eléem,
mint messziről jött üzenetet,
évek viszontagságai közt is
simogató, hűsítő érintéseket.

*

Mert gyarló az ember,
hinni a misztikus erőben
ez hajlamosítja,
módot keres jóindulatához
utat találni,
áldozatokkal elnyerni kegyét.

*

Úgy vagy itt velem,
mint napi kenyерem
falatkáiból épülő csodaház,
balzsamír, elixír,
ékkőgyűjtemény,
sziporkafény, örömuzene.

*

Felcicomázza versét,
mint anyja a szende szüzet,
benne van mind,
amit indulatában a költő
szólni szeretne;
érdemes szavaknak
ad menedéket,
gondolatát, szerelmét beleérzi,
akárha önmagáért születne,
csakis önmagáért az ének

*

Ami az ember-lelkeket fűzi össze,
s legtöbbször holtig tartó kötelék,
láthatatlan kapocs lesz mindörökre,
sodorhat bárhová egymástól az ég.

*

5.

RELATÍV

Alkonyodik – szólsz, –
holott Földünk túl felén
ébred a hajnal.

JANUÁRVÉG

Báránfelhők közt
fényzárlás égbolt; itt lenn
Téltemető nyit.

SZELFI

Beleképzelem
mosolyom mosolyodba,
elmosolyodok.

VÁLTOZATOK

Hangulatodhoz
váltott lovakkal rendelsz
háttérképeket.

UTÓIRAT

Szálkás betűid
fogja vagyok, rám kattant
lakat a szó is.

VARIÁCIÓK EGY TÉMÁRA

Beszédes intelem:
Távolabbinak látszik
a mérhető sors vége mindhalálig,
mint a végtelen.

*

Egy élhetőbb vidék
zászlaja hadd lobogjon!
De lám, a tette kész sem úr a sorson,
ha itt a vég.

*

Könnyűnek látszik,
bevehetőnek minden kaptató,
felfutni rajt' versengve- volna jó
vidáman váltig.

*

Hagyd az esélynek
éjből az időt hadd lopja át,
meghosszabbítva kurta nappalát
ily mód a létnek.

*

Nyárfám, ha éji köntösödbe bújsz
madarak zárják fészük ajtaját,
mesélj nekem, s a gond elcsitul,
csöndködbe vész a bolondos világ

TÜKÖRFONCSOR

Miért is halmozzuk a bajt
– a pénz veszélybe hajt –
most, mikor semmi
esélyünk gazdagnak lenni?

*

Valódi kincs az elme
kombinatorikája ott,
ahol a pénzé megbukott

a pénz pokoli ékkő,
békesség helyébe lépő
lassan ölő méreg.

*

Aki megértett, annak hódolat,
aki reméli, lehet még barát;
miért keresünk új bánatokat?
a régit nyessük vissza legalább!

*

Jöttek, taroltak, kifúltak az eszmék;
harccal, imával üldöztük tovább...
Hol a gyermeki naiv képtelenség?
Fakarddal védtük a kisdobos hazát!

KESERNYÉS

Ez is, az is...
Mert az élet
időmozaik-képpel
van tele,
ragaszthatsz hozzá
újabb kék eget,
ha kifogy a
jókedv és zene.

*

Augusztusvégi
torzó a délután,
tetszhalálba menekült
keserédes
nyárfelejtő ének;
gerjed a szél,
napra új napot
hord az enyészet,
hangulatválságos
előjelét az ősznek.

*

Kérdőjel szorul
a rések térközébe,
kitölteni
minden zegzugot;
látod az idő
vérfoltjait
egy magára hagyott
talpatnyi öröm
kellős közepében?

*

FEHÉRBEN

Többszólamú
az éjszaka,
fagy, dér, köd szítál.

Fénytörmelékké
roppantja
majd a reggelt

csupa fehér közt
egy cirmos – kék
visszaverődés..

*

SZAVAK

hullnak az időrostán
és ami fennakad,
valami mást mutat
mint a valóság,

ritmusba tömörülnek,
ha kell, elmerülnek,
felmerülnek,
kéretlen megülnek
idegsejten,
szempillaráncon,
csapatban
hangos csiviteléssel,

lázadók, huligánok,
ijesztő formákat öltenek
kitöltve időt és teret
csak azért is...

*

LÁTHATATLANUL

Orromnál fogva vezetett,
én meg követtem
előttem táncoló
sapkája bojtját
amit viselt az amúgy
ismeretlen s z á n d é k,
aztán az első saroknál
gúnyos megvetéssel
szó nélkül ott hagyott.

*

A hozzám szegődő
madárscicsergésre
ügyeltem n e h o g y
elhabzsolja előlem
„többszólamúnak”
egy lopva rá vadászó
élvhajhász visszaverődés.

*

Követ az árnyékom
leplezetlenül,
egész nap
nyomomban jár
de persze éjjel
a sötétben,
ha társaságra vágnék
hűlt helyét lelem.

*

TÖREDÉKIDŐK

A tegnapi vers mára idegen,
ha szembenézel önmagaddal.
Fakult lett, kifúlt a régi ötlet,
a kelleténél sokkalta többet
adtál magadból cserébe érte.
Ma e miatt gyötör a szégyen.

*

Kifognak rajtad a részidők,
a töredék itt – ott szétpereg;
az egészet részekre szabni
különös hobby, ritka élvezet,
de keservek közt lesz újra egész,
amit cselekkel, ha mégis elérsz,
toldott, fakult lesz, kopott kacat,
miért hát érte a lélekáldozat?

*

Dallamok élnek a nyelvben,
rálelsz, ha érzed a taktust,
van metronóm, hangszer,
kotta, van régi zenetanár;
kint márciusi tél, szél kavar
járatlan porhólabirintust,
dühöng miatta a fél világ,
idebent Vivaldi nyárdala vár.

VII.
MÓKÁS SOROK

MOST ENNYIBEN MARADOK

Könnyű hecc ma verset írni,
így látom és így hiszem,
nem kell hozzá csodatinta,
magától is megterem;
nem kell ma a gondolatból
metaforát kreálni,
elég néhány napi közhely,
s telibe fog találni;
azt gondolom, fölösleges
az értéken filózni,
hogya benne szex burjánzik
dicsfényben fog ragyogni;
nem kérdés a labirintus,
aki bemegy, kitalál,
ének kell a sötétségről,
fiatalról, meg a vénről,
őr- tilosban, aki jár...
Gondolom, csak egyszerűen
sort kell írni sor után,
legyen maláj, őseretnek,
vagy épp sziú indián,
a történet lelke fontos,
nem a forma, s egyebek,
szeretni kell, mint az almát

az iskolás gyerekek;
minek ide rím, meg ritmus,
rég lejárt az ideje,
aki modern, ad magára,
nem vesződik már vele;
így hát én is tanulgom,

lassan meg is kedvelem,
változtatok, csavarintok
őskori beszédemen:

„jöhet argó, flaszterfröccsös
egyszuszrakáromkodás,
leírom, a szomszédomban
nagyba megy a szófosás,
a tyúkpernek nincs határa,
negyven-ezen oldalon
talicskázzák be vádat...
s nincs szólásra alkalom!
boltban, ahogy jó anya int
ácsingózó gyereket:
nem kell mentolos cukorka,
/ne tépd a szád, bereped;/
s ha kis öreg kort tévesztve
érdeklődést imitál,
jósolom, az internetre
egyszer talán betalál”

fontos hogy, tők hétköznapi
legyen a vers veleje,
nem is kell, hogy címe legyen,
elég a szó ereje,
megfontolni ajánlanám
eme ékes sorokat:
„ha az ember kihasználja
a jogvédő jogokat

bármit írhat, verset, prózát,
vagy marketing levelet,
lehet benne siker-sztori,
gyűlölet, meg szeretet;”

Így hát kérem, legyen velünk
most az ihlet madara
rímbe, észbe befészkelve;
és egy pohár malaga;
nőjön szóba, szóközökbe,
szaporodjon, mint a sás,
nem marad el búsás haszna,
a jóleső biztatás:
„Igen, ez az! Így kell, így, kell!
csak okosan magyarok!”
Fölözöm a dicsóséget,
s most ennyiben maradok.

Elkövettem
kétezer-tizenhárom
márciusának
előre meggondolatlan
perceiben.

ÚT A JÖVŐBE

Egyben az eddigi termés!
Összesöpörve, elmenekítve
mind a trezorba:
fémbe, papírba, úgy ahogy illik.

Háttérerő nélkül tervezni manapság
aligha lehetne,
vurstlit ép eszű nem épít,
számozott utcákra költeni kár.

Aréna kell, s leszállópályák
fel a tetőkre,
várja a nép, digitális útjelzőkkel akár.

Ott üdvös élni, – mondják, –
hol az időt is koordinált láncreakció vezényli,
s önműködően töltődik
rendszabályokkal az ész.

Kezdeté óta, nem volt ily fejlődőképes
ez a város,
holdbéli utakat hirdetnek
leárazottan maholnap
közkedvelt úrkomp-bérbeadással,
csillagközi offshore cégalapítást,
panorámás úrtelkeket városlakóknak...

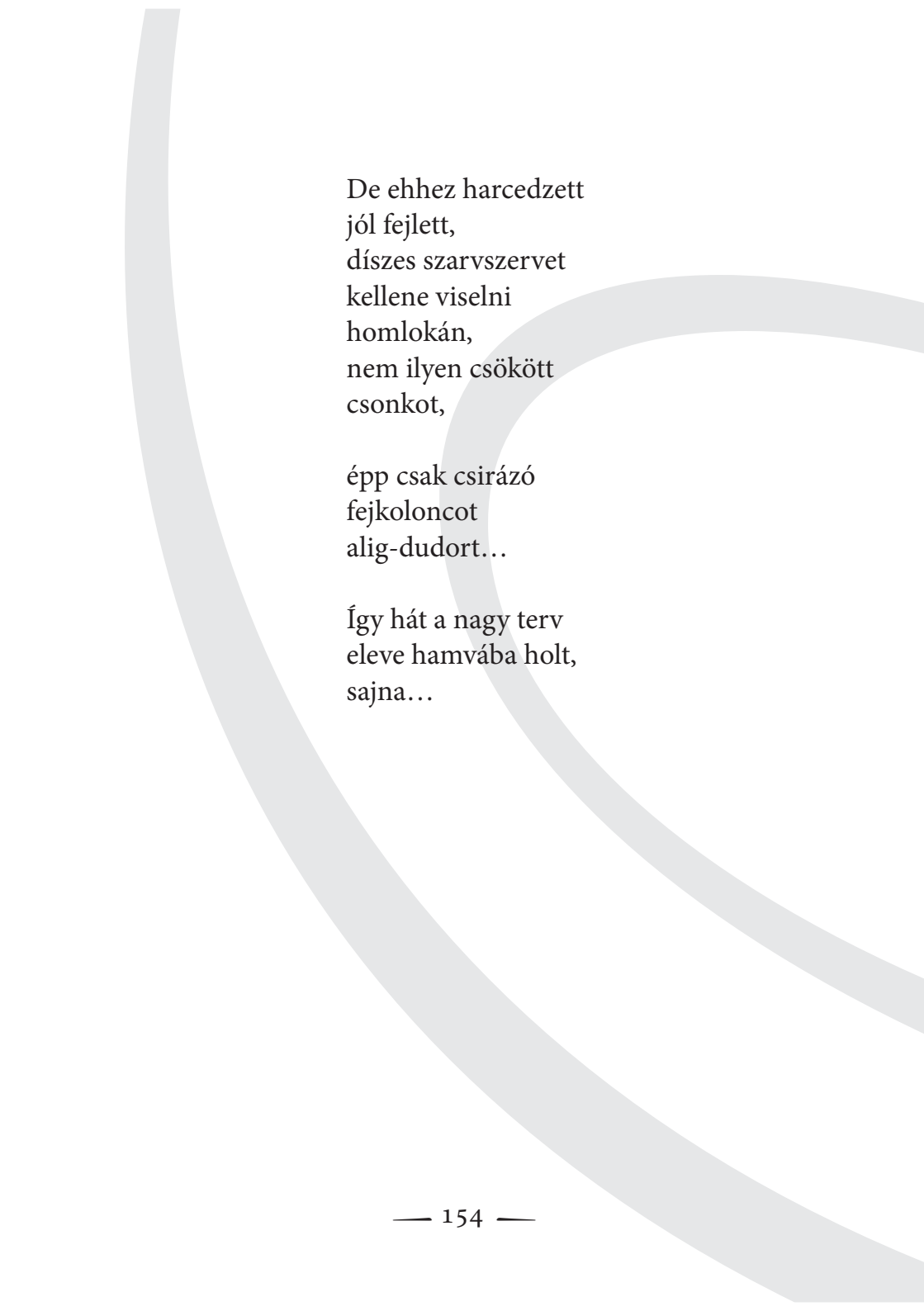
Ó Városom! futurisztikus képeket
vetít a jövőd elébünk:
víziók gyötörnek, biztass, hogy
mégsem...

A HIÚ SZARVASBOGÁR

I.

Egy izgága, pöttöm
szarvasbogár
repesve vár
a pillanatra
merthogy hiú:
ha nagy szarva nő,
kiáll az Óserő
nevű cirkuszporodon.

Mondom,
fellépne világra szóló
produkcióval:
szarvát más szarvas-
bogár szervült
szarvszervével
összeakasztja,
s el nem szalasztja
szarvára tűzni
amiért
küzdeni kész,
a babért.

De ehhez harcedzett
jól fejlett,
díszes szarvszervet
kellene viselni
homlokán,
nem ilyen csökött
csonkot,

épp csak csirázó
fejkoloncot
alig-dudort...

Így hát a nagy terv
eleve hamvába holt,
sajna...

II.

Nagyapja volt
a törtető
félelmetesen
nyers őserő
ki anno félrelépett,
egy aprócska
fehércselédet
hozott
a házba,
az hozta lázba.

Habár
a vén bogár
lelkében e mián
dúlt a harc,
de midőn
egy silány lián-
levél mögé
csalta a kis vakarcs
ráállt a nászra,
s lám elhibázta!

Botlása mindörökre
bélyeget éget
a soros újszülöttre,

mivel ráció
uralja s törvény
a világot,
így lett e generáció
elsilánylott
szarvszervvel megáldott.

III.

De maradt a virtus!
csábító hely a cirkusz,
hajt a lüktető
kérkedő önerő
kitűnni mégis...

Így hát e törpetermet
kieszelt újabb
haditervet:
az elefántot igázza le ő.

Kidülled mellel,
mint felfújt kecskebéka
az elefánt farkát
vette célba,
felmászni gyorsan
észrevétlen,
hogyan a gólem-fej
csúcsára érjen,

magát ott fényben
illegesse
eséllyel a biztos győzelemre.

De mert a vice versa
produkción
rossz véget ért,
az elefánt hősünket
agyonnyomta,
s ő állt ki győztesként
a porondra,
azóta szájról szájra
száll a nóta:

Harcra akkor hívj akárkit,
ha nem a hiúság lázit,
tisztes erőd elég a harcra,
különben porból
összevakarva
dicstelen kerülsz
ravatalra...

ÁLLATMESÉK

állatbarát

Nem maradt semmi, – szolt a patkány –
elrágva az utolsó darabkát.

Örülök, hogy ízlett – mondta a méregkeverő
szeretetteljesen a tetem felett,
s „a legkíméletesebb” kitüntető címet
máris magáénak érezte.

Méreg, hogy a döntnökök előtt véleményét
az illetékes nem igazolhatta...

varázslat

– Csókolj meg – kérte a varangy a nőt,
hogy egy szép estét szerezzen magának.

– Ugyan már, mit képzelsz magadról-
kérdelte volna a nő, de közben
váratlan lámpák gyúltak a színpadon
s a varangy rémülten felkiáltott:

Rendező Úr! Mi történik itt?
a szerepet egy szőke szépséggel vállaltam...

SZÍNES KALAND

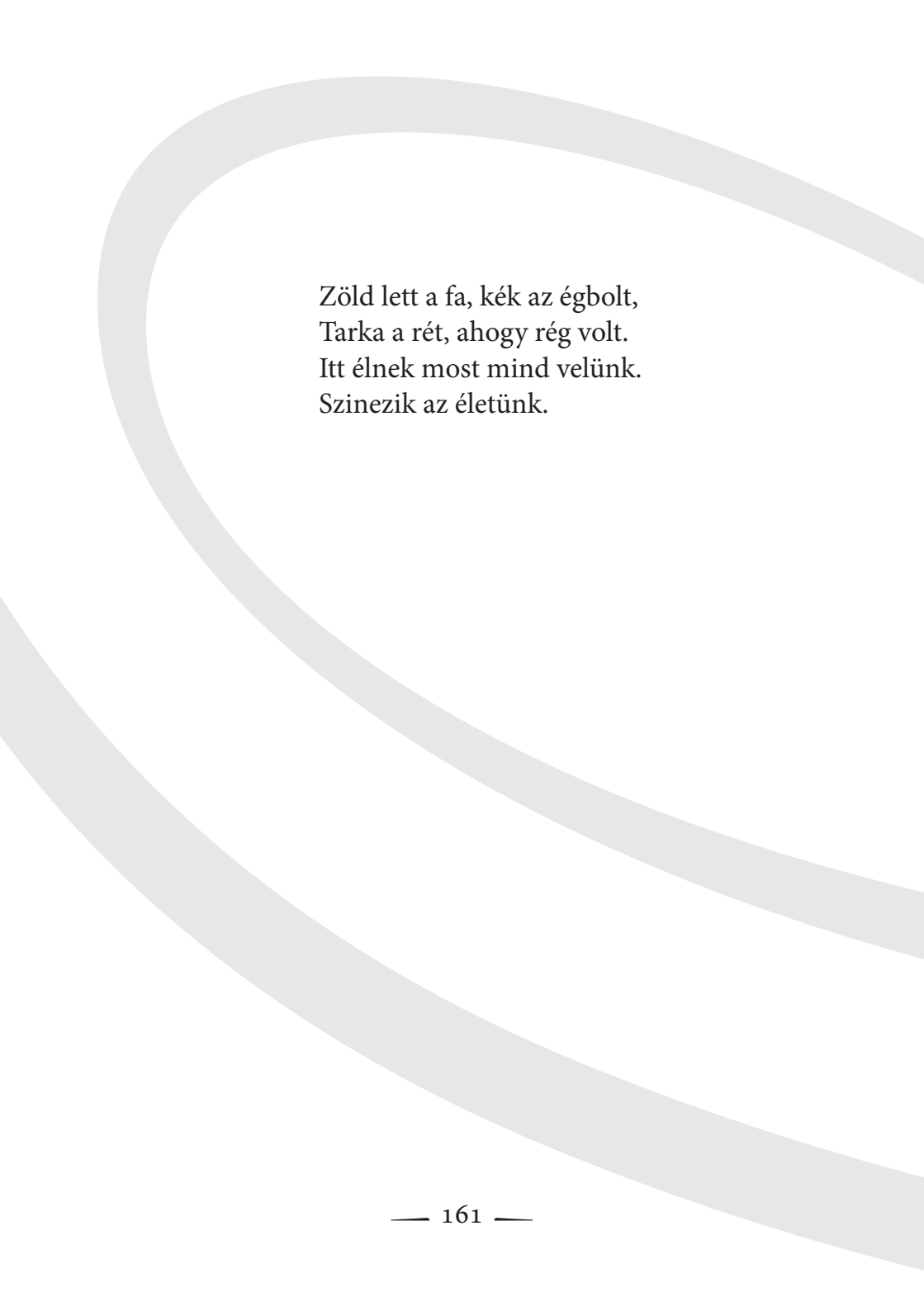
Egyszer régen úgy esett,
Játékból a színeket
Eldugták az istenek
A fehérbe, mindjüket.

Hajjaj!

Nem számoltak ők a bajjal.
Színtelen lett nap, és hajnal,
Egyhangú lett a világ...
Nem mehetett így tovább!

De a színek összefogtak,
Addig- addig mocomogtak
Míg a fehér megrepedt,
Meglógtak a színesekek.

Hazaindultak serényen,
Gyalog, kocsin, társzekéren,
Ki, hogy tudott, sietett.
Bizony! Ez így megesett!

Zöld lett a fa, kék az égbolt,
Tarka a rét, ahogy rég volt.
Itt élnek most mind velünk.
Szinezik az életünk.

SÁRGA DAL

sárgaszín a kacsza csőre,
sárga ősszel a levél,
sárgalábú gólya sétál,
sárga csóvát rejt a fény,

sárga pihés a kis csibe,
sárga bizony, hiszed- e?
sárga pitypang, sárga bibe,
sárga a rét közepe,

sárga lufi, sárga festék,
sárga bohóckalapok,
sárga láng a lámpa fénye,
sárga labdát, ha kapok

sárga röppen fel az égig,
sárga hull a földre le,
sárga játék-dalra vársz rég,
sárga dal ez, igaz- e?

BREKI BREKI BREKEKE

Világgá menne a béka,
Elfogyott a tartaléka.
Ugrik ide, ugrik oda,
Ahol jobb lehet a sora.

Ki a partra, be a tóba,
Át a kacsászattatóba
Szúnyoglárját vacsorázní,
Nem topogni, ázni-fázni.

Brekkent egyet, fordul aztán,
Nádas tövén, levélcsúszdán
Vízbe huppan nagy sietve,
Ugyan-bizony hova menne?

HÁROM PAJZÁN LIMERIK

volt egy úr, na, hol? hát Baliba
élete merő egy galiba
két nő is biztatta
mindkettőt otthagya
egy ficsúrt szerettek mutyiba

*

egy bolha ráugrott Emőre
kileste a helyet előre
megszívta, jól lakott
spájkolt pár falatot
hadd jusson holnap is belőle

*

élt egy lány, na, hol? hát Legénden
a legény túske volt szemében
egy mégis megsúrta
mondják, nem gyakorta
hiába, nagy úr a szemérem.

*

LIMERIK II.

Ki tudja hol végzi Alajos,
reggel és este is kapatos,
a lányok kerülnek,
egész nap csepülnek,
utóbb a józanság divatos.

*

Itt történt, ott történt az eset,
Piroska udvarlót keresett,
ez is jött, az is ment,
mustrálták fent és lent,
közben úgy melleleg megesett.

*

Pajzán vers a jókedv teteje,
főképp ha ütős a veleje,
jegyezd meg azonban
csak az jár tilosban
akinek van hozzá ereje.

*

KÖZHELYEK

/tollforgatók figyelmébe/

„Tele az élet meglepetéssel”

*/elcsépett közhelyes mondatot,
csak az szajkóztat szenvedéllyel,
aki eddig időben nem kapott
képzelőerőt előre, jó nagyot./*

„Az ész naponta készül félrelépni,”

*/Ha író vagy, te mégsem hagyhatod!/
/*

„Minek a létezést túlbeszélni,
örökségedből a zűrös tegnapot”

*/ma sem tudsz bánni villával, késsel/
/*

„Mint pók a léggel pörög az idő,
szorosra hálóz, bárha szaggatod”

*/A közhelyes világ, ha fejedre nő,
hordhatod, mint egyen-kalapot./*

VAN OKOD BOSSZANKODNI

ha, volna hozzá kedved
s nem jusz el a várva várt találkozóra
az előre jelzett hófúvás miatt

ha innál egy pofa sört
de nem hoztál elegendő pénzt magaddal

ha egy jó gondolatot, amit papírra vetnél
órák óta nem tudsz
tartalmához illő formába önteni

ha egy utazástól többet vársz,
mint amit nyújthat,
s úgy érzed az egész kész ráfizetés
nem azt, hogy egyedül magadat okolhatod érte

ha részt veszel egy zajos összejövetele
bár semmi részed nem kívánja
elhagyni az otthoni csendet

ha egy jó barátot születésnapján
nem tudsz kellő ünnepélyességgel köszönteni,
mert egy másik gépelt oldalt hoztál magaddal

ha órák óta hiába vársz a szerelőre,
s kiderül, működik mégis, csak elnézted az indítógombot

és főleg akkor, ha néhány sort mégis összehoztál,
de rájössz, kár volt rá időt pazarolni...

SOROLÓ

sosem volt dallam zenéje
illatozik szét a rétre
sosem látott zöngék árnya
repül rá az éjszakára

aki bent van hadd maradjon
szebb a hajnal, mint az alkony
aki kint rekedt a nyárba'
hegyek, völgyek útját járja

jobb irányból balirányba
forgolódik mint a páva
de csak nincsen érkezése
sem pokolba sem az égbe

a toronyban tiszta hangon
vihar kong a rézharangon
ernyőt bont a sárga pitypang
elsiratja majd a visszhang

RENDET KELLENE RAKNI

/mókás monológ/

Unalmas nyári délután,
lefüggönyözött, hús szoba,
elszívja térerőm a hőség,
mellemre ül a nem várt, ostoba
henyélés istenasszonya.
Ilyenkor gyakran előkerül
erőtlenül valami rejtett buzgalom,
persze csak gondolatban.
Ábrándozom, hogy az időtlen
idők óta összegyűlt papírhalom
polgári rendjét, mondjuk
dobozolással, vagy ahogyan
tartottam nem rég, szoros abc
rendben kellene rakni. Annyi.
Keresnék aprócska hiányzó
láncszemet, mert nélküle lépni
egyet sem lehet. De nem!
A krónikus lustaság újabb
halmot terem minden sarokba,
s mint időzített, kibiztosított bomba
rám kérdően mered: Lesz-e
valami új elmés szerkezet
ami fáradtság nélkül megoldja,

s transzparens halmokat épít
mértani sorokba minden sarokba
legalább imitálni a rendet?

Kint két rigó egymásnak felelget,
árnyékkép surran a forró homokba.
Unalmas nyári délután!
Elképzelem, netán így dél után
a megoldás kételye fölött elhamvadt
gondolatkörök helyett kacatjaim
szorgos manókezek gyűjtik
szó nélkül rendezett halomba...

VIRÁGVASÁRNAP

Kint virágvasárnap,
téli leheletű
felhői mögül néha
kinéz a nap
s elunja máris

borzong az ág
zárkóznak a rügyek
üres a világ
ketten vagyunk
meleget sugárzó
égitestek
imbolygó úrbéli
csillagdokkolók
feltételesen
szabadult
hó örvény-galambok
a ház ereszén

VIII.
AKVARELLEK

PORCELÁNRA FESTETT LIGET

porcelánra festett liget
Andersen mesevilága
mert vágysz, e tájra sietsz
régi csodák nyomába

a lét csupán illúzió
valósága e tört cserép
színes világán volna jó
holnapod megélni még

TEÁZÁS

kínai tojánhéjporcelán
csészémen festett pagoda
naponta vissza-vissza jár
a kínai lány alkonytájt oda

nézem mily kecsesen tipeg
ernyőt tart fölé a lomb
a csészét remegve tölti meg
vörösre vált a napkorong.

L Á T V Á N Y

hullámaiból úgy bukik elő
e széles partrész ornamentikája
akárha díszes Tiffany lámpa-
ernyő, amit kavicsszínekből sző

az óceán szüntelen ritmikája
a csillogó vízcsepp-porladás
tűzijátékán túli fényhatás
átélhetően zúdul retinámra

mert vallom, sok kedves egyszeri
élmény trezorba zárt emlékképei
alapozzák meg végül az élet

tartalékait, módját a létnek,
érezem, ma illanó képek sora emel
e tűzijáték élményterébe fel.

MŰVÉSZFOTÓ

Bedől a Nap, méz-sárga folt
falióra és képkeret,
mögéjük látni volna jó,
kilesni most lényegét.

Látszatrend, semmi tény, való,
csodába hinni sincs remény,
vagy túl sovány a képzelet,
vagy túl erős a szembe-fény...

AZ ISMERETLEN

Nem írta rá a sors ki volt s miért,
ősz vette körül, az éj takarta,
hullott levélként terült a padra,
érte virraszt most az esőverte tér

alkalmi tócsákba gyűjtve könnyeit.
kiért, miért is, oly mindegy ma már,
mert halott ez az árvaházi lány,
homály dajkálja végső perceit,

szél mormol felette sietős imát,
mire az éjjel hajnalpírra vált
az árvák közül ő bizton célba ér.

köznapi eset, mantrázzák sokan,
de hogy a kor is szügyig benne van
arról a fáma semmit sem regél.

PYRAMIDENKOGEL

Szélcsendes
páravölgy
csúcsig felkúszó őszi
nyárutánzó fények

pulzáló melegben
napsütött-sárga
lombfolyam
csordul tetőzve
túl a délutáni tájon

– lobogó rőzseláng –

perzsel, elámít
egy pillanat is számít
védhetetlen
a kitárulkozás

a kilátón túli titkos
rügykezdeményekben
akárcsak bennünk
már formálódnak
a tavaszi gondolatok

kiapadhatatlan
a körforgás örömenéje.

IX.
KÉPMESÉK

KERESZTELŐ SZENT JÁNOS LEFEJEZÉSE

Caravaggio

*Oltárkép, Valletta, Szent János –
társkatedrális oldalhajó / év:1608,
méret: 361×520 cm/*

Táncáért kéri Salome a fejet,
Heródes sóvár, meg nem tagadja,
s hogy felvirradt a kivégzés napja
– mert ellenezte a vérrokon frigyét

János, az Írás törvényét követve –
leszúrják; jobbjával most nyúl a pribék
övéből a kést kiemelni épp,
kész, hogy a fejet a testről lemesse;

a többiek, a börtönőr s egy asszony
nem tudja még, menjen vagy virrasszon,
Salome vár tálcával a kézbe,

átélni a drámát gyönyör, rettenet...
Caravaggio örökítette meg,
önvérevel írt szignót a képre.

T A M A R

Csók István: Tamar
1900 körül, grafika , 507×460 mm,
Budapest, Szépművészeti Múzeum

Hullócsillag

nem bibliai, a korszak adott,
díszes fotel, faragott, barokk, csipkék,
félíg fekvő akt, széttárja ingét,
meztelen testével kiszolgáltatott

felperzselt virág; arcára közöny
s az örök Évák friss fájdalma szépül,
ez jut rá a dolgok lényegéből,
tisztán látható, nem várja más öröm

mégsem érződik még a rohadás:
a csók, a vágy, mint vérvörös palást
lángját ahogy az enyészetnek adja,

s szétporlik a fásult szürkeségbe,
Úgy robban majd emléke a vérbe
mint hullócsillag égő repeszdarabja.

DÉRY MÚZEUM DEBRECEN

Munkácsi trilógia

Ma ötven éve, kézen fogva vitted
erdők tiszta csöndjéből szabadult
létem egyszerűségét, járatlanságom,
tekintetem virágos mezőhöz, fenyőkhöz
szokott ártatlanságát a művészet
felszentelt katedrálisába,
e trilógia örökérvényű oltára elé.

Most egyedül állok a csendes
szűrt fényű terem kupolája alatt
a két kép fenséges bűvöletében.
„Krisztus Pilátus előtt” /reprója
szobánk falán egy életen át kísért,/

ma itt e harmadik kép helye üres,
Téged már rég a föld hűse ölel.

TÉLI TÁJ TANYÁVAL

Ködben dereng a part menti fasor,
a gémeskút, a porhó lepte táj,
szalmaboglya, tört szekérsaroglya,
a tócsatükröt átszelő madár.

Töppedt tanya, elkopott az élet,
jégvirág nyit, homály az ablakon,
járt utak itt végképp véget érnek,
kavar a szél, s a romos udvaron

széttérül a csöndesség magánya.
Távol mintha mentőladik állna,
az újrakezdés egyetlen reménye;

nehéz döntés, itt veszni, vagy menni,
hitet, erőt hátizsákba tenni,
s elevezni élhetőbb vidékre.

PIXELEMBERKE

/Installáció/

Majoros Áron

Metszet. 180×50×50 cm. acél, 2018.

Látni, ahogy a függőleges
acélpálcákból szerkesztett
áttetsző emberalak
ablakrácsok térdimenzióinak
enged átjárást magán,
mintha átlépni készülne az elé
vetülő árnyékvonalakon, vagy
azok feszülnek keresztbe rajta
akadálytalanul.

Mindvégig a
nézővel szembenállónak tűnik,
holott a piederasztálra rögzített
lábak mégis a sarkait mutatják,
teret hagyva a találgatásnak :

előrelép, vagy hátrálni készült
a – metszetből képzeletünkben
visszakövetkeztetett –
modell az alkotás pillanatában?

KORTÁRS FESTMÉNY

*/név és cím nélkül/
Art Szalon Budapest
keleti Károly u 22.*

fény mögül ernyedten kibukó félhomály,
csipkésre tört síküveglapok rapszodikus
egymásutánja, fekete térbe lapuló visító-
zöld törmelékkupac, üszkös fatörzsek ág-
bogos összevisszasága elmázolt király-
késsel esztétikus színorgiába, néhol egy-
egy szűk részbe kent ecsetnyi citromsárga
pajkosan a hűsölő napfényt imitálja, mi-
közben a látogatóban tó fölé hajló fűz-
ágak illúziója ébred, de nekem, ha jól
végiggondolom, kora-tavaszi hóbertos
lombzsongás nyitókoncertjét idézi...

ÖNARCKÉP

Holló László

1926. olaj, karton 39×39 cm

Déri Múzeum Debrecen

Jel

mert bennem ébred,
velem ünnepel

a tájba rejtett
gondolat:a Jel

bennem hullámzik
színekben tovább

lényembe merül
érezem dallamát

mert vele együtt
vagyok egyedül

lelkemmé válik
minden ott körül

ahol a csöndnek
fényhulláma van

mert vele együtt
vagyok önmagam.

TANYÁN

Holló László

1943. olaj, fa, 600×730 mm

Magyar Nemzeti Galéria

Tárlatvezetés

Az Alföld színeit tűzte ecsetre:
parasztot, ahogy görnyed a teste,
tehénkét, büszke mént, kehes lovat,
hajnalt, s mikor leszáll az alkonyat,

búzatáblákat, végtelen mezőt
amerre ég a földdel összenőtt,
beszédes szellőt, ha lomb közt matat,
a földre guggolt, rogyant házakat,

ablakot, mint álmos gyerekszemet,
homlokfára kontyolt zsúpfedelet,
rét tengerén ahogy sárgáll a szalma,
vihart, mikor tornyosul hatalmas,

ecsetjén játék, fordított világ,
lebegő tanyát tart a délibáb,
aztán, a szakadt kor mezítlábas lánya,
lerí róla az árvaság magánya,

és mennyi arc, és mennyi hangulat,
orkán zajába fojtott indulat,
feltört ugar, sok cserzett tenyér...
Vászon, olaj a valóról mesél,

él képein a küszködés kora,
akárha hozzánk beszélhetne ma
megannyi megélt, rejtett kisvilág.
Jöjj velem! Lépj be! Gyönyörködj tovább.

KALAPOS NŐK

*Batthyány Gyula/1888–1959/
1930 körül, olaj, karton/nem
jelzett/*

Art Deco

Toronymagasan a köznapok felett
a frivol fintort nem a kalapok,
nem is az arcokból pásztázó szemek,
egymáshoz préselt női alakok,

de az Art Deco vad romantikája,
a pózba dermedtek kényszermosolya,
filigrán kis kezek mozdulatába
megbúvó könnyed elegancia

tarja lebegve térben a képet;
stílusa, amit a festő idézett
már-már groteszkre mélyülő bravúr,

látható, kész nevetségessé tenni,
a méltóságnak nincs esélye semmi,
egy korszak az, ami itt porba hull.

VÉGÍTÉLET

*Luca Signorelli: A testek feltámadása
falfestmény a Világvége sorozatból
1499–1504san Brizio kápolna, Orvieto*

Mikor, ha eljön a végítélet,
az enyészett test majd újraéled,
elszórt csontokra izmok tapadnak,

hulla halomból mikor kiválhat
régi alakban, s újra élni kezd
a volt egyén, mert harsonahangra
visszatér porhüvelyébe a lélek.

Lesz-e elég tett, amit jónak ítélnék?
vagy bűneitől a mérleg kibillen?

Gondolkodóba ejt a festett vízió,
a szemlélődőt bűvkörébe vonja,
ha nem is volt a túlvilágra gondja

eddig, benne soká megmarad a kép:
hozza századok, hitek üzenetét,
és bízni, vagy félni kezd az ember.

FIATALKORI ÖNARCKÉP

Rembrant

1629./15.5×12.7 cm .olaj, vászon/

Amszterdam, Rijksmuseum

Ó, milyen varázslat költözhetett szemedbe,
pezsgő színorgia, miféle égbéli sugallat
szüremlett lelkeden át, feltérképezve tájat,
alakot, kort, értelmed rejtett lépcsőfokain
vágatva, botladozva jutott ujjaid hegyéig,
keretbe gyúrni az akkori jelent talentumod
vaspántos kényszerével, s utánozhatatlanul
vászonra vetíteni a hozzánk időutazáson
túl is ideérkezőt; elénk idézed az aranykort
realista nézetű művészeteddel, a képtárak
főhelyét magának tudó alkotásokkal, sosem
évülő remekeit az egykori molnárlegénynek.

MAGÁNYOS CÉDRUS

Csontváry Kosztka Tivadar
olaj vászon/194×248 cm./1907.
Janus Pannonius Múzeum Pécs,

Ez csupán kép, de ki az ember,
a távlatot maga alá gyűrő óriás,
csúcokat képzeletével áthidaló,
színek rapszodiáját festményre
kottázó alkotó? ki ez az ember
aki a Nap vágató fényparipáit
megzabolázza, a téridő világnyi
látványát egyensúlyozni képes,
finom vonalak, arányok, kecses
alakok meseszerű környezetével
ismeretlen tájakra ragadtat óriás
vásznaival, a sivatag szépségeit
ideidéző valószerűtlen álmaival.

Ez csupán kép, az óriásméretű vásznon megidézett különleges világ valóság léptékű tükörképe, 3 dimenziós látás, ecsetvonásai a művészi kifejezés hatalmának, győzelem sokak kétségek felett, egyedi, fricska a gáncsokdók meggyőzésére; eljött hát az idő e ritka látásmód mesterét az Őt is megillető piedesztálra emelni, magasodjék nagyjaink közé.

A RUE DES MOULINS SZALONJA

Toulouse Lautrec

1894, kréta és olaj, karton, 115,5×132,5 cm,

Toulouse-Lautrec Múzeum, Albi

Pihenőben

Puha pamlagon a kényelem adott,
unalmas csend a kényszerpihenő,
e lusta pózban is nő marad a nő,
vadra leső hiúz, csábító kokott.

Az otthon rá várók jutnak eszébe
fullasztó illat, s szépelgés között,
az élete, amit végigküszködött,
a tett, amiért pénzt szerez cserébe.

Akár a többi, fogolysorsára gondol,
magába zárkózva lehet csak szabad,
menekülne a brokátos szalonból,

de szólít a rend, ha új vendég akad;
nehéz iga mit nap-nap után vonszol
felmentést remél, nem szörnyű vádakat.

X.
RETRO

AKKOR MEG MINEK

Nem járhat ott az évekhez bilincsel,
az idő börtönrácsain beszökő fényben
ne hajtson hát rügyet az újraélés
nosztalgiaja! minek is volna újabb esély,
a táj örökzöld színeit a dér ezüstje járja,
ismerős utakon idegen szánok siklanak,
képe is messzelátólencsén át érkezik
a létezés egyre szűkülő látóterébe;
kiszáradtak az Aranypármen-, Batuul-
Húsvéti Rozmaring- termő kertek,
cerberusok őrzik a gesztenyések édenét,
a kesernyés avar – s a napsütött fenyők
mákonyos gyantaillata elérhetetlen,
akkor meg minek az albumlapokat
naponta nyitogatni a Bodi-tó képeivel,
gyönyörködni, ahogy a nyári part fölé
csipkés lombárnyékot himbálnak a fák,
visszaidézni a Rozsály sziklatetőit a
havasi cserjék, törpefenyők káprázatát;
minek a tegnapok lábnyomába eredni
s esernyőként óriás lapulevéllal
a hirtelen zápor elől összebújva
látni, hogyan kortyolják, nyelik magukba

a Nap elé csüngő felhőkből számóca-,
s áfonyamezők a szivárvány színes
esőcseppjeit... nem járhat ott az évekhez
bilincselte...akkor meg minek visszaidézni a
régmúlt varázsos fényeit, akkor meg minek?

MIKÖZBEN RAJTA OSZTOZNAK A DOLGOK

A sombokor körül anyányi fák
tisztást vigyáznak, hús pagonyt,
alig hiszed az ismerős vadont,
el- elvéted a lépés ritmusát.
Jól öltözött és cicomás az erdő,
bármely évszak is hordja a ruhát,
a stílus fennkölt, akár a jövődő,
de elmentek a régi cimborák.
E biztos pont az életed barátja,
amit elvárhatsz, tőle megkapod,
lényében fény és árnyékrovátka
a múlt, a vágy, az itt töltött napok.
El kellett jönnöd, nem hagyott
alább a késztetés, érzelemvihar
rombolt le mindent: kiforgatott
tövestől érvet, ellenérvet hamar,
s félelmed, hogy nem azt láthatod
ami itt maradt. Emberöltőnyi idő
koptatta vasfogát, eszmék, áramlatok
szántottak, vetettek, ami belőle nő
már történelem, sodrában sorsod.

Lásd benne meg magad, ha összeér
a kezdet és a vég: játékos koboldok,
megharcolt való, az ember remél,
miközben rajta osztoznak a dolgok.

HITEK ÉS LÁTOMÁSOK

Minden bevillanó kép újraélhető, átvergődve az idő bozontosán, emlékek reflektorfénye hátrátalál, sorra kontúrt nyer, tisztul a homály mint csillagtalan éjen, ha a felhő szakadozni kezd, villanó sziporkáiban a testetlen égbolt titkai tűnnek át. Ilyenkor két hegyoldal közt a völgyszakasz végig belátható, két oldalán házak, szélesre terült kis folyó szegélyezi az utat, s partján az ösvény. Még látható ma is a sziklatető, ahonnan hosszan elnézegettem a víz mint csipkézi fodrait méltóságteljesen, puhán kiálló kövekkel játszadozva. E perc, amit most visszahoztam, ringat, színesedik, elábrándozom hosszan, hegyoldal nyújtózik fölém. Ez évben itt is korán ébred a tavasz, a zöld színárnyalatait mintázzák hiánytalan rendben a fák, kedvencem keresem ott fenn középen, figyeltem annyi éven át, elsőnek nyit megint, valami titkos jel szerint üzen nekem, higgyem, elkísér éltemen a remény, átsegít kemény éveken- elképzelem, hozzám így beszél- s hagyom, táguljon körém a tér. Miért van az, csupán a természetközelség biztos hátterével érzem igaznak magam?

túlhaladott szemléletemmel kötődöm ide észrevételen, érzem, nem velem-született rendellenesség, személyiséghiba, ha máig teremtő otthona maradhat érzelmeimnek. Kivételes kegyelmi állapot. Apám nyomait keresem a múltban, s titkait követhetem.

Ha visszamennék, tudom ismeretlen világ szakadna rám, házunkat hiába keresném, járdára guggoló háztetők helyén emeletek látomása kísért. Nincs indok, kiért, miért. Hiába keresném a régi temető bejáratnál a rozoga keresztet, rozsdás korpust nem nyikorgat, lebeget ritmusra naphosszat a szél. Ha minden bevillanó kép újraélhető is, sok ismeretlen díszes sírhalomhoz nincs közöm, s az utcán aki szembejön, bátran kizárható a képből. eltűnt a húsbolt, a pék, s a konzum, ahol jegyre kapható liszt, tej, olaj, cukor, megannyi bóvli, a háború utáni sok drága holmi, e kép az, ami valódi.

De most az ünnep hangulatába igyekszem, vendég leszek, eszemmel, szívemmel, friss képzeletemmel újra. Filozófia nélküli tiszta érzélem vezérel, ahogy halandót elragadja

az éjjel s álmodni hívja akarva-akaratlan.
Hús előtérben húsvéti étkek: kemencéből
kenyér, töltött hús, sonka, bor szerényen,
anyám elégedett, kitett magáért, mint már
annyiszor, ha övé a feladat oroszlánrésze.
Készül az ünnepi kosár, keményített, hímzett
terítő kerül alulra, rá a kenyér, hús, sonka,
só, főtt tojás, kis üveg bor oldalt legbelül,
s erre újabb terítő kerül, míg készen állok
vinni szentelésre korán a templomunkba,
mert húsvétot ünnepelni nálunk így szokás...
A sarkig kitárt templomajtón belül s kívül
a cinteremben kígyózó sorok, viszik isten
elé szegénységüket az emberek, tisztelve
magukat és az ünnepet. Látom, kosaram
fölé hajolni a papot szenteltvizet permetezve,
s még hiszem, végtelenbe vesző trónusán
Ő, ki feledni kész hibám, békét küld szívemre...

ENYÉSZET

elértem végre a kidőlt kaput,
repkénnyel a múlt mi-mindent befut!
legendát csomóz az elmúlásra.
Kihalt a ház, fű nőtte be mára,
rozsdamart a zár, rozzant kutyaól
összegörnyedve les a gaz alól,
valami régmúlt nyarat hív elő
a vadszederre ívben lebbenő
káposztalepke, a kút, a vödör.
E romlátványba megrekedt tömör
csönd kószál velem, a fényt keresem
vak ablaktábla-tűkörképemen,
merthogy nélküle nem volna erő
látni: enyészik minden létező.

REPÜLNI SZABAD

/részlet/

Legyen végre valaki, aki kibeszéli!
Felcsút Fő utca 67. a régi otthon

Margaret- kastély
egyholdas park közepén
félíg romosra avultan állta
az idők viharát,
menthetően még, s vele a park is.
Otthonunk lett,
majd tizenöt éven át.

A visszatekintés egymásutánja ad
formát a mesének, az eltemetett
évek felfedezését önhatalmúan
mikor élő valóvá változtatja, csak
formát kellene adni, okot, amiért
épp most, ezen a napon, ettől a
perctől kezdve szólhat szabadon,
most, mikor láthatóan télből lopja
ki magát a tavasz, zajlik a dolgok
egymásutánja, lehet az egy imádkozó

sáska története, összpontosíthat
valami másra, igen! Talán a házra
ami létezik, és akkor is létezett...

A ház, a valamikori kúria, egyholdas
park közepén félig romosra avulva
vészelte át az idők viharát, de még
meg menthetően, s vele a park is.
Nyári orgonabokrok, tuják övezték,
szökőkútnak vízhiány hozta vesztét-
feketefenyő- törökmogyoró-fákkal,
majd ézig nyúló koronákkal, aztán
vadgesztenye, a ház két sarkán két
gömbakácfa, hóbogyóbokrokkal,
s persze bukszus, sűrű loncsövény.
A park hátsó szegletén veteményes,
árnyékon túli napfénynek, esőnek
egyaránt kitéve.

Visszalapozva évek emlékezetébe,
hinné az ember, nem is oly rég volt,
csak ki kell nyújtania lassan a kezét,
megfoghatóvá válik, ösvény vezet el
odáig, kijátszva az idők hatalmát.
Már látható az ott felejtett nyugalom,
csöndzizenés a fák alatt, minden
felidézett pillanat közelebb visz,

erősebben tapad a szemfenék látó-
mezejére, belső hullámok tengerébe
csobban, ha újabb ajtó zára csikordul,

átjáró hívogat, kiszökni ebből a tél-
gyanús világból időutazás, ismerős
hangulat fogad, átélésem lebbenti
misztikumát azt idő selyemfátyolát:

Bogár zümmög, madárdalkoncert
csábít, sárgarigó fütyty, fülemülék
alkonydala, a kert májusba mártózó
illata fogad, ahol a giccses telihold
óriáskorongja lombok közt sétálva
pózol, mintha üvegtojásokon járna,
becsempészve a langyos éjszakába
áhítat-hangulatú harmatcseppjeit.

Ledől ilyenkor az ember a fűre, az éj
hullámfénytöréseit közelről kutatni,
a téridő hívságos perceit felfesteni
a lélek emlékfalára. Nem, elfelejteni
nem lehet, de nem is szabad soha,
belőlük épül az élet, s a felidézések
lépcsőfoka akárha újraéledéseink,
profán himnusza: repülni szabad...

FESTMÉNY ARANYKERETBEN

Elhagytad és újra visszatérnél
utatlan úton, mint rég, a réten át,
de kép a táj, s a festett almafák
látványa csupán részegítő élmény.

S mert ajtót nyit a képzelet, belépsz,
valóságos érzés, vágyad teljesül,
dobban a szíved, érzed, hogy elül
a déli szél, míg házatokig érsz.

Itt esteledvén lebukik a nap,
a keretre fényből vörös-aranyat
vetít, a képbe terébe lépő árnyadat

marasztalna még: lakj itt hajnalig!
– az élet szép, ha szépről álmodik –
de fogy a fény, a látvány megszakad.

MEGMAGYARÁZHATATLAN

ez már a nyár
berobbanó képe,
vén tuják selyemfénye,
ágcsücskön virág,
citromsárga,
nyárfaág tört-fehér
kéregruhája ,
s a magány
cigarettafüst-karikái
örvénylenek, ragadnak
megmagyarázhatatlan
erővel a túlevelű avarral
borított tájra,
oda, ahol déli verőfényben
balzsamot lehel az erdő,

belátható a
végtelenvilág,
áfonyás fennsík,
hófoltos sziklacsúcs,
ózonlehelet,
tömény lüktetése
lényegül
kristály-csönd zenévé

Berobbanó nyár!
Ide kísérlek
utatlan utakon
megmagyarázhatatlan
ragaszkodással
újra meg újra

KIÚZETTETÉS

Elrendelték, jönni kell, ez lett a vége,
őslakóként nem vagy listába véve,
apád földje dob nyakadra kötelet.
Nem tíz-parancs, de törvény kötelez,
lázasod görcsös hiábalóság,
marad a kert, a ház, s a jószág.

*

Más kutya kölykének házon kívül a helye,
jogosan háborogsz, szavaid kitekerve.
Temetőt, sírt hagysz, csillagos eget,
idegen lettél, bár véred köt a tájhoz,
valahol döntenek, valaki határoz.

*

Téli fagyöngy, dér, szálfa fenyesek
tömjénködében vándor lépeget.
Felhóuszály nyaldossa a rétet
távozó útjára hogy havat terítsen.
Ki világgá megy, hiszi, nincs is Isten.

*

Így hát egyedül, – hadd lássa a világ –
felmutatom keservem az égnek
hangtalanul, a könnyek nem beszélnek,
de a lélek lépte nyomot hagy a mába.
Idegen lettem kies szép hazámban.

TÁJKÉP UTAKKAL

Idegen lett nekem ez az ország,
ismeretlenek a csillagok,
felszedett talpfák nyomdokán
síntelen vágányon ballagok.

Burjánzó új utak: liánok
gomolyognak át a semmibe,
partjaikról számúzték a fákat,
végsőt ver a pipacsok szíve,

alvadt vérrel színezi a tájat,
a csonkítottat, unos-untalan;
otthonomnak tudni e vidéket
képtelennek érzem már magam.

Idegen lett nekem ez az ország,
ismeretlenek a csillagok,
felszedett talpfák nyomdokán
síntelen vágányon ballagok.

Vörös köddel ébreszt a hajnal,
a régi földútnak nincs nyoma,
cipelem a múltamat magammal
mint vén szülét a bolondos fia.

XI.
ÁTHALLÁSOK

„Exegi monumentum aere perennius.”
„Ércnél is maradandóbb művet emeltem én.”
(Horatius)

HORATIUSHOZ

„Nil sine magno vita labore dedit mortalibus”
„Nem lehet egyszerre látni a dolgok kezdetét,
s végét.”

Ezt is Te mondtad!
Holnapután is igaznak hinni a ma öröknek látszót,
bátor kísérlet.
Tudják ki voltál, élemedetten koszorús fődben
kincseket hordtál, becsülték váteszi jóslataid
messzi vidéken.

Ó Horatius! Példakép lettél, erőd a szó erejébe
plántáltad, hadd lombosodjék, elméket éleztél
bölcshöz kijáró tisztelet közepette,
axiómáid joggal citálták,
jöttél a halhatatlanság kapuját döngetve
tudásod magját szétszórni készen, hátha beérik.

S lám mire mentél.
Nézd, mi marad az évszázadokból! Úr az enyészet!
Fordult a Naprendszer kereke, más a világ ma,
nem sétagalopp, örült vágta a módi,
növekvő hiányát
látni az elapadhatatlan időnek,
kényszerű terheink halommá sokasodnak.

Hol lelnél ma csendet,
elvonulásra alkalmas pillanatot ebben a zajban?
Ki állna ki véled elvont vitákból Taj Mahalt emelni
hinni a logika erejét, hasznát?

Ó Horatius! Átalakulnak a dolgok,
múanyagdömping az, ami hódít, fogynak az ércek,
nincs hova vésni a gondolatot,
s tanácsot küldeni a képzelt jövőnek.
Robotok jönnek, gépi rabszolgák
géplógikával mérkőzik az ember.

Ó Horatius!
„Nem lehet egyszerre látni a dolgok kezdetét s végét.”

Nem lehet tudni,
élni, szeretni, verseket írni fognak-e majd ezután is?

BALLADA

a. n. Francois Villon

Háborgó voltam mint a tenger,
dagály, apály a Hold alatt,
március voltam és november,
hátán hordott a hangulat,
kapaszkodtam az ősz hevébe,
napfény fürdette arcomat,
meleget gyűjtöttem a télre,
hittem, a világ majd befogad.

Mentem ahová ösztönöm vitt,
hajtott a tűz és akarat,
ha megtorpantam is szemernyit
de el nem hagytam utamat,
aki magát bízza a fényre
ingoványon is ver hidat,
csillagot gyűjtöttem a télre,
hittem, a világ majd befogad.

Szélmalomharcok győzteseként
éltem, érkeztem cél- közelbe,
s bár dobra vertem a reményt
áldott és vert az Úr kegyelme,
nem volt pénzem rivaldafényre,
viharos lett az alkonyat,
nyugalmat gyűjtöttem a télre,
hittem, a világ majd befogad.

Ajánlás

Herceg! Az ág is amíg zsenge
öntörvényéből fel nem ad
verheti balsors, vagy szerencse.
Tán lesz majd aki befogad...

PETŐFI

1823. január 1.

Nem szólnak arról, ma lehetne
születésének ünnepe,
a szoros rend lám elfeledte,
múltunk is messze száll vele.

Százkilencvenöt esztendeje
született a költőzseni,
ereje, hite ma kellene
egy új világért küzdeni,

mert sújt a balsors, és az átok
hozzánk tapadva megmaradt,
nem élünk boldogabb világot,
nem vagyunk igazán szabad.

Lánglelkéből csupán ha résznyit,
adj nekünk sors, ó, légy kegyes
hazát vigyázni, akik féltik,
s hinni, amit még érdemes.

2018.

ARANY JÁNOS BICENTENÁRIUMÁRA

XIX. sz.-i stílusban

Mottó:

*„Hogy nem „két világ” csodája -
lettem csak népemből egy:
övé (ha van) lantom bája,
övé rajtam minden jegy”. Arany J.
Kozmopolita költészet*

Méltatlan vagyok dicséretére,
hódolat vezérli tollam és szavam
dalból, rimből dicsfényt fogni fejére,
palettám bár szegényes érdemére...
Hazám! Te ünnepeled büszkén, boldogan

a nagy ívű költőt, szerető fiad!
Balsorsunk nekünk nem sok jót hozott,
a múltba nézés új bajt, gondokat;
egy évezred súlya nyom és fojtogat,
örömtől a lélek már-már elszokott.

Hantok alatt kutattuk igazunk,
vesztett csatákban, elhulltak között,
magunkba nézni lett vón' jó okunk:
ha pártütésnek teret nem hagyunk
múlik a viszály, fogy az üldözött.

De félre gondok! A keserű pohár
s a sírva- vígadás ősi átkait
nőjük végre ki, legyen vége már!
– a baj a bajjal kézen fogva jár –
Ritka dicső múlt fénye árad itt:

a honfié, hogy emlékezzünk rá,
a vén tölgyre, ki sok vihart megélt.
Kétszáz évnyi sorsot emlékoszloppá
hord a tisztelet, ne várjunk soká,
fonjunk koszorúba sírjára friss babért!

Jó Honfiak! Hajtsatok fejet!
Tisztelje meg e génuszt a kor.
Legyen szavam ma fontos üzenet:
„megtart a múlt, vagy végleg eltemet,
örök, aki a néppel egybeforr.”

KÉPZELT „ŐSZIKE”

/Arany J. megsemmisült erotikus verseihez/

Mottó:

„Az az ábránd – elenyészett;

Az a légvár – füstgomoly;

Az a remény, az az érzet,

Az a világ – nincs sehhol! –„

Arany J.

Legyőzve múlik már
létem, s a régi nyár,
hol hinni engedett
sok füstbe ment remény,
szerelmes érzemény
tölté be lelkemet.

Felajzva lantomat
jártam az ég alatt:
„A féltékenységedet
engedd hát végre el,
akivel jót teszel
lánykám, az én legyek!

Az árnyas fák ölén
szép ünöm jöjj elé,
szűz ajkadról a méz
forrása csörgedez,
míg nyárfaként remegsz
a percre perc tetéz

beteljesült gyönyört,
s lelkem a meggyötört
végre békére lel”...
Reménykedém, de nem,
e bűnös érzelem
lelkét nem dúlta fel.

Így ért az alkonyat.
Ó sors! Ó tévutak!
Bolondos ifjúság!
A Nap, ha sírba száll,
kívánnám újra bár,
kihűlve már a vágó.

JÓZSEF ATTILÁHOZ

Velem vagy újra itt, nem kérdezem, miért is,
könnyű a délután, fölém derül az ég is,
friss nyírfaágakon árnyéka, csöndje lebben,
tavaszi selymes ár, ahogy még soha szebben.
Egy vén rigó fütyül, jó karmesterhez illik,
a kórus válaszol, lelkem lelkedre nyílik.
Zenél a rím szavakban, fecseg a dallamon,
ma rólad szól, s ma nékem, nem űzöm el, hagyom.
Eljöttél, víg a ház, fényre nyit ablakom,
veretes bibliám, verseid olvasom.
Mormolják, s hallgatom, az ismerős sorok
a holnapot, a rendet, ahogy te gondolod.
Gyárudvaron kószálsz, elér az alkonyat,
lázong veled az éj, a sínre zárt vonat.
Érzem, nem könnyeden lépsz át a könnyeden,
szivárványcsöppjein a bánat visszanéz,
szerelemeid ölelni mégis lendül a kéz...
Lélekbúvárod én, engedd meg hadd legyek,
ha kérdenek majd rólad, tudjam az éneked,
mert korhadó a sors, varázsa nincs mesénknek,
mint összetört cserép, üres és torz az élet,
dühödtebb lett a kor, tompább az érzélem,
a régi gazdag kertben ma bojtorján terem.

2008

OMAR KHAYYAM

perzsa költő stílusában

Mert bölcs a Mester

igének vettem tanításait:

„Nevel az élet, de formál a hit,
árnyékban, fényben kanyarog az út,
ismerd meg irányát, veszélyeit.”

Így szólt, – „Az ajtód ne zárd be sosem,
kinek nincs bűne, nincsen titka sem;
engedd magadhoz egészen közel
akit az élet sorscsapása ver.

Jó szódnak kétszeres értéke van,
az ész szüli, de a szívben fogan.
Szórd magjait szét a népek között,
ne pózolj felettük talajtalan.”

Így szólt, – „Az élet egyszeri csoda,
lehet lakhelyed ház, vagy pagoda,
úgy éld emberhez méltó életed,
ne kezdje ki az idő vasfoga.”

KÖLTŐNEK SZÓ A VAGYONA

a. n. Baka István

Verseit igézve olvasom
ókulám orromra téve,
tányér, pohár az asztalon,

holnapjaim reménye
mint sánta kutya kóborol
csontért ma hóba, fagyba,
s meleg ételt kap valahol...

/bennem így zenél a hangja./
Bízni tanít, ha remény
alig, de kincsed még a szó:

a suhángot nevezd nevéen,
hazudjon szálfát a csaló!

Szerény ebéded lakoma,
meríts belőle jobb napokra,
költőnek szó a vagyona
s a hit, ami még lázba hozza.

PLÁTÓI

Dobai Péternek

Amikor nem a test, a lélek
lobban szerelemre első látására
és képtelen elszakadni Tőle...
Amikor lélek keresi a lelket,
leírt szavaiban lénye hangulatát,
mert felüdülés gondolatai közt
kószálni nap- nap után
a tegnapok jövőjét idéző emlék-
képeiben, s különös utcáit járni
a holnaputáni múltnak,
boldogságvágyó, magányos,
vergődő emberi lelket kísérfni
hervadt virágkoszorúval
könyvsorokba zárt ifjúságának
hamvaihoz láthatatlanul,
lemerülni lélekrezdüléseibe
ma, holnap és holnapután,
hadd gyönyörködjek, oldjam
magányomat gondolatainak
lélekmozaik-ösvényeit járva,
hadd higgyem ismeretlenül
lelkeink ibolyántúli találkozását.

SZERDAHELYI ISTVÁNNAK

„Az van, mi lesz...

*Csak téged mondlak, rólad fennmarad
ahogy beszélsz egy üres vászonszéknek,
teát főzöl, megkéred, hogy terítsen,
majd estebédet adsz annak, ki nincsen,
s a semmivel ölelteted magad:”*

/Szerdahelyi István: Balatoni szonettek/

Százezer évig maradsz, aki voltál
E sok-szín világ nyitját feszegetve,
Rendszerbe fogni az értéket benne,
Dolgozol, s mindétig újabba fognál;

Akit tudás hajt, tisztelnek az évek,
Határtalan a távolság az álom;
Eltörpül, ami kolonc a világon,
Lyukadjanak bár rostává a részek

Ismerni vágyasz még, látni az egészet
Itt, most, amin nem győz az enyészet,
Szívósan, mint a fa, a sziklára nőtt.

Tollam hegyén, lásd, e méltatlan szavak
Vallanak Rólad, de kedves ez a nap:
Álmaid faggatják még a tér-időt.

Nyolcvan év! Akár egy pillanat...

SZIGNÓ

Kelebi István költőtársamnak

Kelebi! – mondod,
s már látod a tanyát,
a klott- gatyás fiút, a ház udvarát,
előtted a tó, a nád, a sás, a kút
akácfák között kanyarog az út;
látod, siheder, megy a vurstliba,
ha harangoznak sóhaj az ima:
„anyám, ha jönnél”
s a szó smaragdja csillogóbb lesz
minden földi a könnynél;

padláslétra dől, száradó ruha
árnyéka libben, tükre, foncsora
festett kép lesz a szoba falán:
az emelet nyitott ablakán
repül a képzelet ide- s tova...

Kelebi! szólsz,
s felszáll a madár, füledbe súg a lomb,
lehet, hogy ezer más gondolat tolong
homloka mögött, tengerek, hajó,

Van Gogh forgói pasztellbe, olajba,
lényeglátása elgondolkodtató,
elhívásának nincsen semmi híja;
nevét a kép alá, mint Caravaggio
lázongó, lüktető vörössel írja

**MERT VAN MÉG, AKI MINTHA
LELKEMBŐL SZÓLNA**

Szarka István költőbarátomnak

Te foglalod a valóság
ízét keretbe,
mélyét, magasát
örökzöldbe Te öltözteted,
s mind azt,
ami léten túli
látható formába Te öntöd,
ráismerek:
ez vagy, ez vagyok,
szavaim, szavaid,
igazad, s az én igazságom,
hiánytalanul
összecsengenek.

FELISMERÉS

Halmos S.-nak

Nyilván az auratérkép, az ideg-
dúcok koreográfiájának
hasonlósága gerjeszthetett
impulzushullámot, hogy
megszólítsalak természetes
közvetlenséggel, holott sosem
láttalak, nem is hallottam rólad,
csak épp odahívtak a mellettem
álló üres székhez, mikor hirtelen
rákérdeztem, – hát te ki vagy –
a név ismeretlenül csengett,
mondtam az enyémet, ennyi,
egész este egy szóval se több;
bosszantott, hogy a név később
ok nélkül többször bevillant,
mígnem rákerestem a neten
s megtudtam ami tudható;
az én tájam, az én hársam,
gesztenyésem, fennsíkom,
örökzöldem, az én csöndem,
kristálytisza téli éjszakáim
emberközelségét zártad ott
rég magadba, ahogyan én is.

ÁTHALLÁSOK

a.n. Vörös István

Mottó :

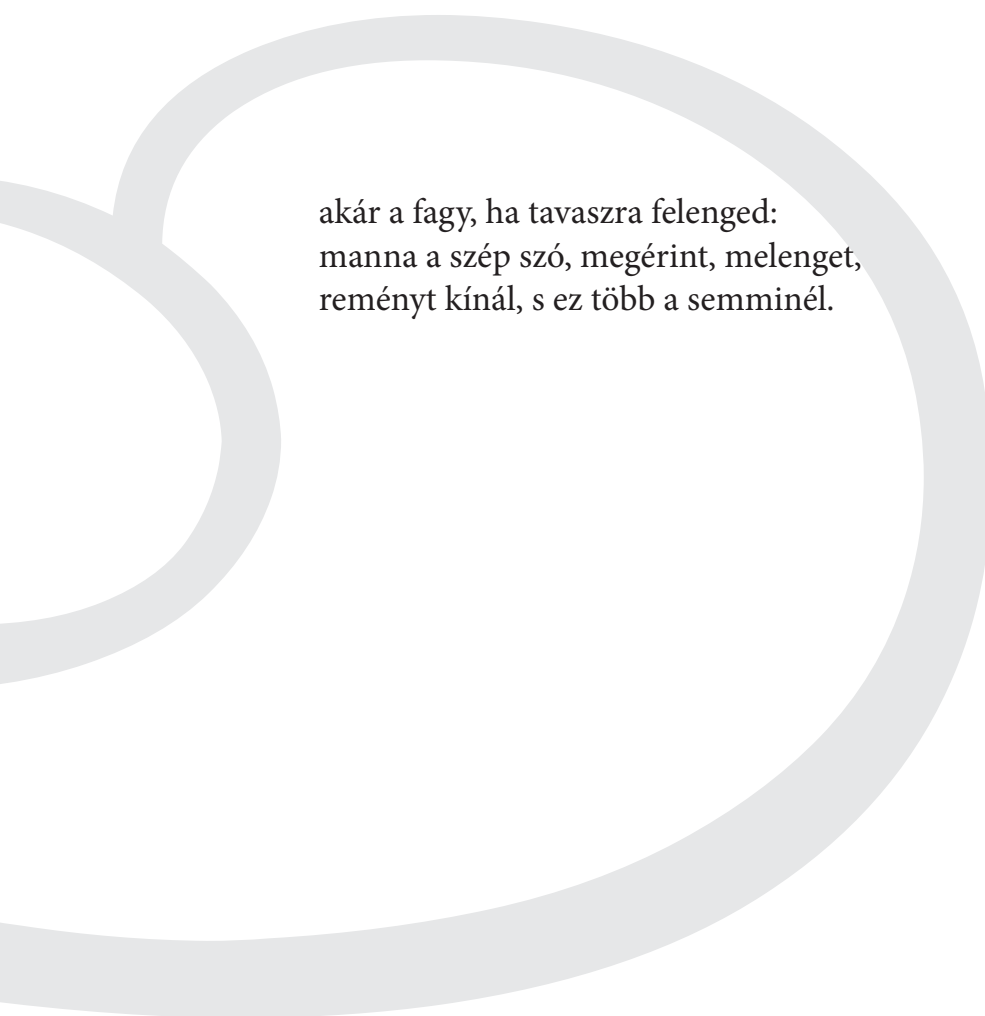
*„az életünk, e mintaállam,
a jólét címét elnyeri,
kinek volnának ellenérvei,
ha nem úgy kell érvelni, mint
korábban.”*

/Vörös I. Drótszonettek./

Megnő szememben, hős, akár a hangya,
súlyánál többszörös terhet cipel,
nem vitatkozik, nem perel senkivel,
a szót szorosán magára szabja

és érhető a lesz, akár az egyszeregy;
nyomot váj magának minden szótag,
a csend akárha kártyavár omolhat,
nála a küzdelem nem babra megy,

figyelnek rá, rég híve rendnek,
ráfogják megszállott, hol meg eretnek,
benne e kettő néha összeér,

akár a fagy, ha tavaszra felenged:
manna a szép szó, megérint, melenget,
reményt kínál, s ez több a semminél.

3 D - BEN

Szemhéjad mögött egy fogvatartott világ albumlapjait rejtegeted a megélés válogatott képeivel, fogózkodót a tér-idő valósághitébe, amolyan életszerű történések kronológiáját egy valamikori regény lapjaihoz ami még kigyűjthető, leírható, megfilmesíthető, lélekprojektoroddal kivetíthető, kis Cannes-i Filmfesztiváloed győztese lehet, ráfizetés nélküli, naponta lejátszhatod kedvenc részeidet, kimerevítheted, besétálsz magad is a képbe, hogy a történések részese lehess 3 D-ben, van hozzá illő szemüveged...

XII.
ÉS MÉG CSAK ANNYI

DIAPORÁMA

Az én Apámnak varázskeze volt
cserzette bár keménnyé a munka,
átázott cipőkből kibújt aprócska
talpaim fészke, gébmerült ujjaim
puha menedéke télvíz idején.

Az én Apámnak varázskeze volt,
kisszék, kisasztal, megannyi játék
jött rejtekéből elő, máskor meg
szép piros alma, töltött cukorka.

Az én Apámnak varázskeze volt,
közel- s távolból értem aggódó
angyali védőpajzs halálomig;
felsejlő szavához bújik a lélek
e májusi friss zöld lombsusogásban.

MEGKÉSVE

Anyám félénk volt, bátortalan,
mint üvegházi virágot óvni kellett,
mellette állni, támaszra várt,
biztonságérzetét az adta meg,
ha kimondhatta, meghallgatta
családja gondjait, baját;
végsőkig pontos volt minden tette,
csöndesebb délután, ha tehette
hímezett, csipkét varrt, művészetét
kíváncsi szemek kísérték;
pár semmi szálból született az érték
átlényegült az öltések sorába
gyöngédségétől a pillanat;
ahogy a munka egy részét befejezte
elmerengett, percekig maradt
mozdulatlan, elégedetten;
e csöndes délutánokat szerettem.
meséi, mint nyárfabolyhok- pelyhek
hulltak az eszmélő gyermekfantáziára,
meselényei bátrak, igazak lehettek:
akkor még nyugodtabb volt a világ,
erkölcs, tisztelet, a mára divatjamúlt
jellemépítők fészkeltek be a szobába
láthatatlan, igazgatni botló léptemet.

Anyám félénk volt, bátortalan,
erősebb mégis minden veszélynél,
a bajok súlyát szótlán viselte,
s ha nem futott többre a reménynél
vigyázott rá, legalább az maradjon;
sokszor túl hamar jött az alkony
lámpafénynél folytatta tovább,
dolgozott néha éjszakákon át,
ha időre kellett a dolgot rendbe tenni;
nem tudhattam akkor ehhez mennyi,
mennyi önfeláldozás, lemondás kellett,
éltük gondtalan az otthon melegét;
szeretnék az időbe most visszamenni,
megsimogatni szótlán a kezét.

ANYÁK NAPJÁN

Fiókban rejtett fontos semmiségek;
Amit keresnék, épp azt nem találom,
A többi várhat sorára, hát várjon
A lom között, míg majd odaérek

S felfedezem, – a kincset így szokás –
Felejtésem porát majd lefejtem
S felkiáltok: Nahát! De rég kerestem!
A fiók mélyén, ím, félvak csillogás...

Ezüstlánc, régen anyámtól kaptam,
Meglépetés volt, biztosan tudom,
De, hogy miért, vagy milyen alkalom,
Azzal lám, most is adós maradtam...

A rideg fém, mint két keze, melenget,
Transzcendens erő, hibája, semmi...
Akik szerettek, tudnak még szeretni:
Egy anya, és egy őszbefordult gyermek.

LÁZADÁS

/anyák napján/

széttolnám a homály függönyét,
ma éles képeket akarok!
lázadásommal telik a lét,
faggatnék minden csillagot,

mert aki parttalan időben
áradás, aszály közt lépeget,
s hinni kész a Teremtőben
kérdőre vonná az eget:

hol van a kéz, a tekintet,
hol az öl, a puha fészek,
hol rejtette el a kincsemet,
hová száműzte enyészet

egyetlen biztos támaszom?
kegyetlen ég, mi végre vagy,
ki orvosolja panaszom?
bennem, ha forr az indulat

könnyeim titkon nyeldesem
veszteségem ki érzi át?
felelj Nagy Ég! üzenj nekem,
imaként vedd e lázadást!

Követelem, add vissza őt,
úgy kell, mint egy falat kenyér,
belélegezni, mint a levegőt,
míg ereimben időt hordoz a vér.

TÁVOLODÁS

Vonatom már indulásra készen,
ürül a peron, anyám még kitart,
látom, valamit mondani akart,
tudni szeretném, nem értem mégsem.

Nem mobilon őrzöm, bennem él a kép:
Keze a magasba lendül, integet.
Alig jövök meg, máris elmegyek.
Ez fáj, mondaná, ennyi nem elég!

Tudom, írogat, visszajár a múltba,
sorok mesélnek róla megfakulva.
/A távolság közben egyre nő./

És az otthon? Belevész a ködbe,
ismeretlen tájak nyelik el örökre
amit nem pótolhat soha az idő.

ROPPANT ÖNZŐEN, ROPPANT KEVÉLYEN

Ömlik a szó akarva, akaratlan,
megtagadnám százszor is magam,
Uram, a szívem rég lakatlan,
kikacag boldog, boldogtalan.

Roppant önzően, roppant kevélyen
ébred a hajnal, hívnak a napok,
több a bűnöm, mint az erényem,
rajtam az áldás Uram, szinte sok.

Kényszerül szólni mégis a lélek.
Álld meg, álld meg a hallgatásom
perceit is Uram, ha erre kérlek
ameddig tart a maradásom

magamat önként vesztegetni.
Évtizedek nyüzsögnek bennem,
engedd terheit partra tenni,
legyek könnyű, ha el kell mennem.

TEDEUM

E csöndes órát – ajándékomat –
az ég küldötte, áldom sorsomat;
nem sírok-rívok, nem panaszkodom,
nem gyötrődöm a kétes holnapon,
bennem az imák gyertyái égnek,
tedeum, hála, melege a fénynek,
nincs gyűlölet, félelem, se árnyék,
magamhoz mintha új utat találnék
elfogadom, bennem így újul az élet
két valós részből, a test és a lélek
oldja harmóniává folyton a jelent,
e porszemléltbe rejtett végtelent.
A teremtésből ami részemül jutott,
ma megköszönök minden új napot,
létidőm napsütött megnyugvásait,
jövendő múltam túlhordott álmait.

EGY ÉVVEL VÉNEBB

Egy évvel vénebb lettem én!

Az év is, mint a falevél

pörög

pereg.

Viselném hosszan, boldogan,

hisz nem vagyok én még olyan

tesze

tosza.

Nincs pénzem sok, se kedvesem,

élek szerényen, csendesen

tavasz

talán.

Aki óvott rég itt hagyott,

kíváncsin várom a holnapot

jön-e

hoz-e

még néhány évet, víg napot,

kedvemre verset írhatok

hébe-

hóba.

Aki ismer, tán rám köszön,

aki nem, azt se pörölöm,

egye

fene.

Hát érdemes volt! mondom én –
előről újra kezdeném:

hiszen

teszem...

mert fénye, árnya izgatott,
könnyedén hagynék érte ott

csapot

papot.

...ÉS MÉG CSAK ANNYIT

és még csak annyit, mintha látszanék
felhők közül, ha kibukkan az ég
/a fogyó kékben én is ott vagyok/
tükröznek bennem éjek, nappalok

s a viharoktól megkopott kövek;
hétfőről keddre nyíló lendület
a pirkadatban, az is én vagyok
bár létem mécse itt belül vacog,

rím is vagyok, ameddig összezárul
a felhőraj, mert végtelenné tágul
a téli rideg, ködös szürkület,
és nincs több szerep, jöhet a szünet.

TARTALOMJEGYZÉK

I. MAGÁNFILOZÓFIA	7
Megközelítés.....	9
Magánösvény	11
Mélylélektan	12
Verstörténések.....	13
Ajándékpercek	14
Ráhatás.....	15
Játék.....	16
Hír a szekértáborokból	17
Korszakváltás	18
Most is mint mindig.....	20
Metafora.....	21
Szonettet, ha írsz.....	22
Alterego.....	23
Szavak apokalipszise	24
Semmiségeim	25
Bíztatás.....	26
II. HEXAMETERBEN	27
...ez benne a jó	29
Akarattal formáld	30
Ihlet	31
Illetlenül.....	33

Aquincum ünnepén.....	34
III. NIL ADMIRARI.....	37
Nil admirari.....	39
Életsor	41
Lemerülőben.....	43
Kontraszt.....	45
Plakátragasztó	46
Szocio	47
Jelenünk távlatai, távlataink jelene.....	48
Nagypéntek	50
Sóhaj egy fához	51
Csendközelben.....	52
Világjavító.....	53
Csigaházlétben.....	55
Kiút a zajos világból	57
Farsang 2018	58
IV. ÉVSZAKOK.....	59
Nyírfa-dal	61
Nem őrzi más tovább	62
Tavaszi.....	63
Rügyfakadás	64
Április.....	65
Tavaszi.....	66
Tavaszi dal	67

Délibáb.....	68
Elvégre tavasz van.....	69
Május.....	70
Virágzás.....	72
Vihar előtt.....	73
Májusi dal.....	74
Reggelek.....	75
Eső után.....	76
Koranyár.....	78
Nyárfavirágzás.....	79
Délben délen.....	81
Estefelé.....	83
Viharos tercinák.....	84
Mementó.....	86
Félig elmenőben.....	87
Még tart a nyár.....	88
Őszi fények.....	89
Csipkebogzóbokor.....	90
Szonett az őszben.....	91
Ennyi.....	92
Őszvég.....	93
Nyírfa.....	94
Sárga repcetábla.....	95
Akárha temetés volna.....	96
Búcsúztató.....	97
Ébredés télen.....	98
Agárd.....	99
Meteorológiai előrejelzés.....	100

Téli reggel.....	101
V. TERRAKOTTA.....	103
Puritán szavakkal.....	105
Könyvbemutató	106
Helyzetkép	107
Ószeres.....	109
Ősplatán.....	111
Bánat	112
Elragadtatás	113
Festette Holló László	114
1848 Március idusa.....	116
Medúzák	117
Mert több vagy.....	118
Műteremben.....	119
Történelem	120
VI. ZSEBVERSEK.....	121
1. – Emlékmorzsák.....	123
– Öregedőben.....	123
– Fiókrendezés	124
2.	125
3.	127
4.	128
5. – Relatív	130
– Januárvég.....	130

– Szelfi	131
– Változatok.....	131
– Utóirat.....	131
Variációk egy témára.....	132
Tükörfoncsor.....	134
Kesernyés.....	136
Fehérben	138
Szavak.....	139
Láthatatlanul	140
Töredékidők	142
VII. MÓKÁS SOROK.....	145
Most ennyiben maradok.....	147
Út a jövőbe.....	151
A hiú szarvasbogár	153
Állatmesék.....	159
Színes kaland.....	160
Sárga dal.....	162
Breki breki brekeke.....	163
Három pajzán limerick	164
Limerick II.....	165
Közhelyek	166
Van okod bosszankodni.....	167
Soroló	169
Rendet kellene rakni	170
Virágvasárnap	172

VIII. AKVARELLEK	173
Porcelánra festett liget.....	175
Teázás	176
Látvány.....	177
Művészfotó	178
Az ismeretlen	179
Pyramidenkogel.....	180
IX. KÉPMESÉK.....	183
Keresztelő Szent János lefejezése	185
Tamar	186
Déry múzeum	187
Téli táj tanyával	188
Pixelemberke.....	189
Kortárs festmény.....	190
Önarckép	191
Tanyán.....	193
Kalapos nők.....	195
Végítélet	196
Fiatalkori önarckép	197
Magányos cédrus	198
Rue de Moulins szalonja.....	200
X. RETRO.....	201
Akkor meg minek.....	203

Miközben rajta osztoznak a dolgok	205
Hitek és látomások	207
Enyészet	210
Repülni szabad.....	211
Festmény aranykeretben.....	214
Megmagyarázhatatlan.....	215
Kiűztetetés	217
Tájkép utakkal.....	219
XI. ÁTHALLÁSOK.....	221
Horatiushoz.....	223
Ballada.....	225
Petőfi.....	227
Arany János bicentenáriumára	228
Képzelt „Őszike”	230
József Attilához	232
Omar Khayyam	233
Költőnek szó a vagyona	234
Plátói.	235
Szerdahelyi Istvánnak.	236
Szignó.....	238
Mert van még, aki mintha lelkemből szólna.....	240
Felismerés	241
Áthallások.....	242
3 D-ben	244

XII. ÉS MÉG CSAK ANNYIT	245
Diaporáma.....	247
Megkésve	248
Anyák napján	250
Lázadás.....	251
Távolodás.....	253
Roppant önzően, roppant kevélyen	254
Tedeum	255
Egy évvel vénebb	256
...és még csak annyit.....	258

ISBN 978-615-00-7650-8

A borítót „Kert” című fotója alapján
Koosán Ildikó tervezte.

PYTHEAS

KÖNYVMANUFAKTÚRA

A könyv
a Pytheas Könyvmanufaktúra
műhelyében készült
www.konyvmanufaktura.hu

**Koosán Ildikó polgári nevén
dr. Bódor S.-né, dr. Koosán Ilona költő,
műfordító jelenleg Szombathelyen él.**

Eddig megjelent kötetei

LÉTEZÉS FŰSZÁLRA FŰZVE

Accordia Kiadó · Budapest, 2006.

INDEXRE TETT TÉVELYGÉSEIM

Accordia Kiadó · Budapest, 2007.

TÜNDÉRKERT SELYEMÚTJAIN · Versek

Littera Nova kiadó · Budapest, 2008

KÉPMÁS-MÁSKÉPP · Műfordítások, kétnyelvű

Szerzői kiadás

Szombathely, Balogh és Társa kft. 2010.

AZ IDŐ SODRÁSÁBAN

Szerzői kiadás

Szombathely, Balogh és T. kft. 2012.

REMY DE GOURMONT: SIMONE · Műfordítás

Szerzői kiadás

Szombathely, Balogh és Társa kft. 2012.

HAZAFELÉ · Válogatott versek

Rím kiadó, Budapest, 2014.

RONDO CAPRICCIOSO, EGY TALÁLKOZÁS UTÓÉLETE.

Szerzői kiadás

Pytheas Könyvmanufaktúra Budapest, 2018.

ÚTKÖZBEN · Versek, hangulatok

Szerzői kiadás

Pytheas Könyvmanufaktúra Budapest, 2018.

TÜNDÉRKERT SELYEMÚTJAIN · Versek

Littera Nova kiadó, Budapest, 2008. Utánnyomás.

Pytheas Könyvmanufaktúra Budapest 2018.

2500 Ft